

TRUYỆN NGẮN CỔ TRANG

NHIỀU TÁC GIẢ

Table of Contents

HỒ TIÊN
LẠC MAI NHƯ TUYẾT
HOA SI BIỆT TRUYỆN
ĐIỂM GIÁNG THẦN
ĐÀO TÂM

TRUYỆN NGẮN CỔ TRẠNG

Nhiều tác giả

Nguồn: Hoa Sơn Hội (TTV)

Biên soạn: Văn Cường

Tạo ebook: tran ngoc anh

HỒ TIÊN

Tác giả: Trần Thanh Huy

Dịch: Bạch Anh

Có một người thư sinh, gia cảnh bần hàn, trên đường vào kinh dự thi thì không may gặp phải bọn cường đạo, cướp đoạt hết sạch tiền bạc trên người y. Không có thân bằng cố hữu nên y đành qua đêm ở một ngôi miếu hoang sụp xuệ.

Lúc nửa đêm, một cơn gió lạnh chợt đến, khiến y tỉnh lại từ giấc ngủ say. Thư sinh cảm thấy thấp thỏm không yên, nên không ngủ tiếp được. Sau một lúc lâu, dường như có một tiếng khóc vọng tới, dần dà, tiến khóc mỗi lúc một lớn! Thư sinh hoảng sợ tới cực điểm, lui vô góc tường không dám động đậy. Thế nhưng nghe được tiếng khóc thể thảm, ai oán, khiến người khác nghe xong phải thương cảm nọ. Thư sinh tò mò, lá gan của thư sinh cũng lớn hơn. Cây cối chẳng chịt, vừa đi vừa tìm kiếm, đường vừa nhỏ lại quanh co, đi một lúc lâu thì phát hiện một cô gái đang ngồi trên cánh hoa, thư sinh kinh hãi: "Chẳng lẽ người nọ không phải con người, mà là hồ yêu quái!"

Cô gái phát giác có người tới, kinh ngạc một lúc, vội vàng gạt lệ, sửa sang lại y dung. Thư sinh định thần, thì thấy sóng mắt của cô gái nọ nhẹ nhàng như suối, eo nhỏ thướt tha, nước da trắng tuyết, nhẹ nhàng như nước mùa xuân, gió lay động nhẹ, áo trắng bay bay, thân hình quyến rũ, tự phi tự dương. Thướt tha như mây bay trên trời, huyền ảo như hồi tuyết thanh phong. Giống tựa hồ tiên, diện mạo sánh ngang tiên dung trên trời! Thư sinh nhất thời si ngốc, không biết tâm hồn đang bay bổng tại chốn nào. Đợi nàng nhoẻn miệng cười một tiếng, thư sinh mới giật mình thức tỉnh, phát giác mình thất thố, lại chợt phát hiện cô gái nọ đã tới trước mặt mình.

Người được mùi thơm nhẹ nhàng như hoa lan trên cơ thể của cô gái, thư sinh lại nghĩ tới bản thân mình nghèo nàn rách nát, vận mệnh đê tiện, hiện giờ gặp được giai nhân bậc này, cho dù chết cũng cảm thấy đáng giá. Lá gan lại lớn thêm, y trò chuyện với cô gái xinh đẹp nọ. Cô gái cảm thấy thư sinh khác hẳn người bình thường, diện sắc khoan dung, trong lòng nảy sinh hảo cảm với y. Trong lúc tán gẫu, thư sinh không ngừng nói những lời lẽ tuyệt diệu, khiến khung cảnh xung quanh thêm phần sinh động, càng khiến cho lòng của cô gái phập phồng, trong lúc vô tình thì trời đã sáng tỏ, cô gái đưa tiễn, đồng thời ước hẹn sẽ gặp lại nhau, thư sinh vui vẻ nhận lời.

Một buổi tối nọ, bọn họ lại ước hẹn nơi rừng đào, cô gái ái mộ thư sinh, nên ăn mặc trở nên cẩn thận, đứng dưới ánh trăng thì nàng trở nên xinh đẹp hơn ngày thường. Đêm nay, cô gái kể nỗi khổ của bản thân, thì ra cô gái là một người cô đơn, nhưng lại đa sầu đa cảm, lúc thương tâm không người chia sẻ, thế nên chỉ đành khóc thầm dưới ánh trăng cô quạnh. Nhắc tới chuyện thương tâm, cô gái không khỏi ghé vào lòng ngực của thư sinh khóc òa, thư sinh lắng lắng lắng nghe, an ủi đôi câu. Ôm người đẹp vào lòng, cơ thể cọ sát vào nhau, dần dần nảy lửa, dục hỏa của thư sinh mỗi lúc một mạnh, không thể vãn hồi, rốt cuộc, trong rừng đào, dưới ánh trăng, cả hai cùng nhau thiêu đốt suốt buổi tối.

Từ đó về sau, mỗi đêm, cô gái đều hẹn gặp thư sinh, cho tới lúc bình minh. Được sự giúp đỡ của cô gái, việc làm ăn của thư sinh ngày một trở nên khấm khá. Cô gái cảm nhận được sự chân thành của thư sinh đối với mình, liền dẫn y về nhà. Thì ra, cô gái này là con gái của hồ vương, trong nhà có bảy chị em, nàng xếp chính giữa. Thư sinh bước vào trong phủ của cô gái, nhìn thấy bảy chị em mỹ mạo kinh người, đẹp như hoa nở, trong lúc nhất thời tình mê ý loạn, lạc mất phương hướng. Lâu ngày, thư sinh bắt đầu quen thuộc với bảy chị em, lời ăn tiếng nói cũng trở nên tùy ý, khi nói chuyện đều là những lời lẽ ngon ngọt, khi rượu vào thì thậm chí nói ra những lời lẽ khinh bạc với các cô gái. Chúng chị em hồ tiên cảm thấy thư sinh là một tên háo sắc nên khuyên cô gái đừng nên qua lại với y nữa. Cô

gái mặc dù yêu thư sinh, thế nhưng đối với lời nói của chúng chị em nửa tin nửa ngờ. Chỉ vì hồ tiên là loài vật hoạt động vào ban đêm, nên không biết được ban ngày thư sinh làm những gì.

Một hôm nọ, cô gái không nhịn nổi cảm giác nghi ngờ đối với thư sinh, nhân lúc mây che khuất mặt trời, không ngại nguy hiểm đến tính mạng đi điều tra hư thật. Điều tra một lúc, quả nhiên giống hệt lời của các chị em hồ tiên rằng thư sinh là hạng người cợt nhả, chốn trăng hoa chưa chỗ nào là chưa từng tới, gái phong trần chưa người nào mà chưa nếm qua. Thất vọng, hối hận, đau lòng đan xen với nhau đâm nát trái tim. Những lời lẽ thư sinh từng thủ thỉ bên tai nàng một lần nữa lặp lại bên tai người con gái khác. Cô gái cảm thấy thương tâm, tức giận vọt tới lí luận với thư sinh... thư sinh nói: "Ta mặc dù yêu người, nhưng chúng ta khác loài, dù sao ta cũng là con người, lòng mang bác ái, nên cảm thấy đồng tình với những cô gái lỡ chân bước vào chốn phong trần là lẽ đương nhiên."

Nghe xong lời của thư sinh, cô gái gạt lệ, bay trở về nhà. Thư sinh nghĩ lời nói của mình xúc phạm tới hồ tiên, sợ hãi hồ tiên sẽ trả thù y. Vì thế, buổi tối hàng ngày đều tới rừng đào khẩn cầu hồ tiên tha thứ, nhưng hồ tiên mãi chưa hề xuất hiện.

Lại một buổi tối, thư sinh bước vào đào lâm. Cô gái biết rõ ý định của thư sinh, lại nhìn thấy thư sinh không được khỏe, nên quyết định ra ngoài gặp mặt y lần cuối. Cô gái thản nhiên nói với thư sinh: "Người bác ái, thích chia sẻ tình yêu trong tim của mình cho nhiều người, nhưng ta thì khác. Từ nay trong lòng của ta đã không còn hình bóng của người, duyên phận của chúng ta kết thúc từ lúc này, người trở về đi!" Thư sinh phác hiện cô gái không còn tình cảm với hắn, cũng chẳng còn thù hận, phần hận quay về, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy dường như thiếu đi rất nhiều thứ.

Người đời sau có nói: "Tình yêu giữa hồ tiên với thư sinh vốn là một đoạn kỳ duyên mà trời ban tặng, chỉ tiếc thư sinh không biết quý trọng. Bề ngoài của y là một con người giàu lòng bác ái, thế nhưng trên thực tế lại hay

thay đổi thất thường, vừa xảo ngôn lại háo sắc, nếu nữ tử phong trần không đẹp, vậy thì thư sinh còn có thể bác ái nữa hay không?"

★★★

LẠC MAI NHƯ TUYẾT

Tác giả: Minh Hiểu Khê

Dịch: Hiếu Sương

Trầm Mai Nương là thê tử đầu tiên của Mộ Dung Tuyết.

Ngọn đèn dầu đương cháy đột nhiên bốc lên một tia khói xanh kỳ dị, Trầm Mai Nương gục đầu bên song cửa mê mang. Lúc Thập Tam Lô Chủ của Thanh Y Lô là Thanh Tiểu Hà mang nàng giấu vào trong một chiếc thùng gỗ rồi đẩy đi, Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang ở tại Phẩm Hoa lâu khảm đàn.

Nàng hoa khôi Tử Tinh Đình nép sát bên cạnh y, hai má ửng hồng, nét mặt quyến rũ. Tuy nhiên, mọi thiếu nữ và thực khách nơi đây chẳng ai chú ý đến nàng, ánh mắt họ đều dừng lại trên người của Mộ Dung công tử danh chấn thiên hạ. Áo y trắng như tuyết, lấp lóa phát sáng, mười ngón tay thon dài khảm tấu lên những âm thanh êm dịu, khuôn mặt rạng ngời của y hết như một trảng mây chiều ửng ửng đỏ, khiến ai trông thấy cũng phải mê mẩn tâm hồn.

Thực là công tử Mộ Dung - khuôn nhan như thể tiên dung trên trời!

Mộ Dung Tuyết chính là người trẻ tuổi có danh tiếng nhất trong võ lâm hiện nay, điều ấy không chỉ bởi y có một vẻ ngoài cuốn hút, bạn bè đông đảo, hồng nhan tri kỷ vô số, mà còn bởi võ công xuất thần nhập hóa của mình.

Y có một chiếc quạt.

Một chiếc quạt trắng như tuyết.

Quạt khê cất lên, nhẹ nhàng tựa hoa tuyết bay bay lúc đầu xuân, mang theo chút tinh khôi lạnh lẽo, địch nhân còn đương ngỡ ngác thì đã ngã xuống rồi, cả việc y đã ra tay thế nào cũng chẳng kịp xem rõ...

Một thanh phi đao vạch trời bay đến.

Chiếc quạt phẩy nhẹ, phi đao rơi xuống bên dưới bàn, mũi đao găm chặt một tờ giấy. Mộ Dung Tuyết mang giấy giở ra xem, hai hàng mi giàn giạt, hoảng hốt đứng dậy.

Tử Tinh Đình tò mò ghé mắt sang đọc.

Trên giấy viết: "Ta mượn tôn phu nhân chơi đùa một lúc, ngày 15 tháng 9 tại Nhạc Dương lâu chờ người một mình đến nhận"

***

Trầm Mai Nương cười ảo não: "Chàng sẽ không đến cứu ta đâu!"

Thanh Tiểu Hà nói: "Nhưng cô là thê tử của y kia mà."

"Sợ rằng trong lòng chàng, sớm đã quên mất việc này." Lúc nói ra những lời ấy, ngón tay của Trầm Mai Nương thoáng run rẩy, tựa như bị một thanh kiếm đột ngột đâm phải.

Thanh Tiểu Hà quan sát nàng.

Trầm Mai Nương dáng người nở nang, tính tình thanh nhã, hiển nhiên trong chốn nhung lụa đã được nuôi dạy tử tế, tuy nhiên vầng trán lại thấp thoáng một nét sầu vương vất, tựa như mưa khói Giang Nam vào tiết tháng ba. Thanh Tiểu Hà đã nghe nói về Mộ Dung công tử từ rất lâu, nhưng mãi đến trước phiên hành động này nàng mới biết rằng y còn có một thê tử như vậy.

Mộ Dung công tử không giống như người đã thành hôn.

Y tài năng hơn người, phong lưu phóng khoáng, vô số người con gái đã vì y mà điên đảo, y đối với các nàng cũng hơn mười phần thương hương tiếc ngọc. Truyền rằng Mộ Dung công tử đã từng hai mươi ngày đêm không ngơi không nghỉ, đến tận đỉnh Thiên Sơn tìm hái lấy thánh dược 'tuyết liên' để chữa trị cho nàng Sở Nhu xinh đẹp của Nga Mi phái vốn bị trọng thương; cũng truyền rằng có một vị tiểu thư con nhà quyền quý vì tương tư thương nhớ Mộ Dung công tử mà quanh năm ốm bệnh liệt giường, Mộ Dung công tử lại hóa thân thành đại phu đến trước mặt nàng tử tế khuyên nhủ; lại truyền rằng danh kỹ bên sông Tần Hoài là Tử Tinh Đình vì ngưỡng mộ công tử Mộ Dung mà cự tuyệt tiếp gặp mọi khách nhân trên đời, chộc giận đến bang chủ của Giang Nam Thủy Thuyền Bang khiến hẳn bắt nàng mang đi. Mộ Dung công tử sau khi hay tin, một thân một mình xâm nhập vào Thủy Thuyền Bang, chiếc quạt trắng chưa một lần nhuộm máu ngay lập tức khóa chặt cả mười lăm tên cao thủ, cứu Tử Tinh Đình thoát ra ngoài, cũng từ đó y cùng bang chủ Thủy Thuyền Bang hóa thù thành bạn, kết thành huynh đệ khác họ...

Nói về Mộ Dung công tử có rất nhiều truyền thuyết khiến người ta say mê.

Nhưng trong những truyền thuyết này, chẳng có truyền thuyết nào nhắc đến y có một thê tử cả.

Trầm Mai Nương khẽ cúi đầu, lộ ra một bờ gáy trắng ngần, màu trắng ấy có cảm giác thật trong trẻo nhưng cũng thật giá buốt, hết như tiếng thở than lạnh lẽo vậy.

***

Đêm đã về khuya.

Bên trong Phẩm Hoa lầu, Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang uống rượu.

***

Đối với vấn đề của Thanh Tiểu Hà, Trầm Mai Nương đã sớm nghĩ đến vô số lần.

Nàng và y đều là cô nhi, từ nhỏ đã được sư phụ và sư nương nhận nuôi. Nghe bảo khi ấy đương vào mùa đông, tuyết ngút ngàn phủ trắng, trong thôn lại trở ngập mai hồng, vì thế y được đặt tên theo tuyết, nàng được đặt tên theo mai.

Y thiên tư thông minh, tính cách ôn hòa, lúc cười lớn thì rạng rỡ như ánh ban mai, khi cười mỉm lại tựa nước xuân ấm áp. Các cô gái trong thôn ai cũng thích y cả, mà nàng lại là người hâm mộ y nhất trong số đó. Nàng gần như cả ngày cứ lẻo đẻo theo sau y, quấn lấy y, mỉm cười với y hay giả vờ làm nũng.

Năm chín tuổi, nàng thêu cho y một chiếc túi có hình hoa mai.

Năm mười hai tuổi, nàng may cho y một chiếc áo trắng như tuyết...

Năm mười bốn tuổi, nàng lên vào phái Côn Lôn trộm được bí kíp võ công "Phi Tuyết Tâm Kinh" cho y học.

Năm mười sáu tuổi, nàng đã trao gửi thân mình cho y...

Sư nương thấu hiểu tâm sự của nàng. Bà buồn bã nói với Tiểu Mai Nương rằng, với một nam nhân chói lọi tựa mặt trời như vậy, nếu khoảng cách quá gần sẽ khiến thân thể chính mình bị thiêu đốt tổn thương.

Sư nương có lẽ cũng là đang nói về bản thân mình.

Sư phụ chính là một vị đại hiệp danh vang thiên hạ, thời gian ngụ tại nhà trong một năm của ông chưa đến hai mươi ngày. Trên giang hồ cũng lưu truyền rất nhiều chuyện cũ về sư phụ, có những chuyện như sử thi anh hùng bồi hồi kích động, lại có chuyện như tài tử giai nhân đàm tình thuyết ái day dứt buốt xương. Tiểu Mai Nương thường ngẩn người ra nhìn vị sư

phụ thi thoảng mới về nhà một lần này, ông thấp thoáng như một vị tiên nhân ngập chìm trong làn sương mù mờ ảo, tán phát ra hào quang thần thánh, lại như không có hình dạng cụ thể.

Mỗi khi sư phụ về nhà, sư nương vui đến nổi tay chân luống cuống, sửa sang lại phòng ốc đến độ không vương lấy một hạt bụi. Sức sống của bà cả một năm dường như chỉ gói tròn trong hai mươi ngày này, ngoài ra những lúc khác, sư nương chỉ tựa cửa trông về xa xăm, bão cát phủ ngập ngoài kia phải chăng đã làm nên những vết chân chim nơi khóe mắt của bà?

Sau này lớn lên, Trầm Mai Nương ngẫu nhiên bắt gặp sư phụ tại một thị trấn xa xôi nọ, ông đang ở cùng một người con gái xinh đẹp, trong tay người con gái ấy còn đang ãm một đứa trẻ chừng hai tuổi. Thế mới biết, hóa ra những câu chuyện năm xưa cũng không hoàn toàn là bịa đặt.

"Ở cùng với Tuyệt nhi, con sẽ chẳng còn vui vẻ nữa."

Trong đáy mắt sư nương chất chứa những giọt sầu bi.

Trầm Mai Nương dẫn Mộ Dung Tuyệt lên một đỉnh núi phủ đặc tuyết trắng, hai má đỏ bừng, lớn tiếng hỏi y: "Chàng sẽ mang vui vẻ đến cho ta chứ? Chàng liệu có khiến cho ta rồi sẽ trở nên đau thương, u uẩn như sư nương hay không?"

Tiếng của nàng hồi vọng trong tầng tầng tuyết trắng.

Mộ Dung Tuyệt ôm lấy nàng: "Gả cho ta nhé, hãy làm vợ ta!"

Buổi tối trước hôm sư nương qua đời một ngày, Mộ Dung Tuyệt và Trầm Mai Nương tổ chức một buổi hôn lễ đơn sơ. Sư nương tặng cho Mộ Dung Tuyệt một chiếc quạt, trên mặt trắng trơn không hề đề chữ. Bà bảo: "Tuyệt nhi, hãy giữ sao cho lòng con vĩnh viễn thanh khiết như hạt tuyết kia, không để nó vấy nhiễm bụi trần thế gian".

Về sau, Trầm Mai Nương luôn nghĩ, vật ấy thật không cát tường: "Quạt" và "Tan" nghe không khác nhau là mấy![\[1\]](#)

Rồi thì Mộ Dung Tuyết cũng thành danh.

Y trở thành hiệp khách thiếu niên sáng chói nhất.

Y được người giang hồ xưng tụng là "Mộ Dung công tử".

Ai cũng lấy việc quen biết với y làm điều vinh hạnh, phàm mọi trường hợp y xuất hiện đều trở thành mục tiêu chú ý của võ lâm. Y có vô số huynh đệ, y có vô số hồng nhan tri kỷ, giai thoại phong lưu của y từng việc từng chuyện được mọi người lưu truyền...

Trầm Mai Nương thì ngày càng chất thêm hiu quạnh.

Không một ai biết rằng vị công tử Mộ Dung ấy đã thành thân.

***

Cả người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, tóc tai Mộ Dung Tuyết rối bời, y loạng choạng ngã lên bàn án của Phẩm Hoa lâu, bình rượu, chung rượu trở thành một đồng hỗn độn.

Bờ vai của y khẽ xao động.

Tử Tinh Đình vừa mang một chiếc chăn mỏng đắp lên người y, bàn tay nhỏ nhắn thương yêu ve vuốt trên bờ vai, thấp giọng thỏ thọt: "Loại tiện nhân như thế, chàng còn lo cho ả làm gì!"

Thân thể Mộ Dung Tuyết như đông cứng lại.

***

Ngày mười lăm tháng chín.

Nhạc Dương lâu.

Trăng tròn vành vạnh, ánh nước lung linh, gió đêm chất chứa hơi lạnh thổi qua quạt giấy xào xạt.

"Cô hy vọng hẳn đến ư?"

Mặc bộ trang phục bó sát lặng lẽ nấp trên một xà nhà lớn, Thanh Tiểu Hà bất chợt hỏi.

Chiếc cổ trắng ngần của Trầm Mai Nương khẽ cúi thấp, khóe miệng lộ ra một nụ cười ai oán đến kỳ lạ.

Thanh Tiểu Hà tiếp tục truy vấn: "Nếu không đến, chứng tỏ hẳn không thương yêu cô; còn nếu đến, vậy thì hẳn sẽ chết chắc." Lần hành động này, Thanh Y Lôu tổng cộng phái ra đến ba mươi sáu hảo thủ, Mộ Dung công tử cho dù có chấp cánh cũng khó mà thoát kiếp nạn.

Trầm Mai Nương nhắm mắt lại.

***

Chiếc bóng xanh của Thanh Tiểu Hà đang tiềm phục trên xà nhà đột ngột lao vút ra ngoài như một mũi tên!

Nàng nghe thấy một cơn gió lạnh thổi đến.

Quạt giấy như tuyết.

Áo trắng rục rờ.

Phong tư người ấy chẳng khác nào tiên nhân.

Trầm Mai Nương bất chợt ngẩng đầu lên!

Đôi đồng tử nàng hệt như hai ngọn lửa, đáy mắt như có hỏa diễm thiêu đốt, trên trời nhìn vào mấy chục chiếc bóng xanh đang vây giết y, trong lòng vặn xoắn một trận sóng nhiệt.

Nàng cắn chặt môi.

Hóa ra, y vẫn còn quan tâm đến nàng hay sao?

Nàng vốn cho rằng y đã sớm không để ý đến sự tồn tại của nàng nữa. Trên đời nhiều mỹ nữ hấp dẫn như vậy, y lại xuất sắc đến thế, nàng có bị y lãng quên cũng là lẽ tất nhiên mà thôi. Cũng giống như sư phụ, thời gian y về nhà càng lúc càng ít đi, có điều nàng lại không muốn giống như sư nương, đợi đến hai tháng sau khi chết sư phụ mới lật đật trở về.

Cách nhau khoảng một trượng, trong sát khí trùng trùng thế này, y vẫn khoan hòa như cũ, áo trắng tung bay, cánh quạt giấy dập dờn như sóng biển. Xa xa, qua những chiếc bóng xanh, nàng có thể trông thấy được ánh mắt của y.

Quạt giấy trắng tinh.

Mãi mãi thanh khiết như hạt tuyết vậy, không nên để nó vấy nhiễm bụi trần thế gian!

Trầm Mai Nương biết, tâm hồn của mình đã sớm như nhuộm cả rồi. Nàng căm ghét những người con gái kia. Vì vậy, nàng giả Mộ Dung Tuyết viết một lá thư tình cho nữ đệ tử của phái Nga Mi là Sở Nhu để tìm cơ hội ám sát, nàng còn đầu độc vị tiểu thư quý tộc muốn Mộ Dung Tuyết làm rể nhà mình, lại càng không màng liêm sỉ đem chuyện nữ tử thanh lâu xinh đẹp Tử Tinh Đình mê đắm Mộ Dung Tuyết rêu rao khắp thiên hạ rồi truyền đến Giang Nam Thủy Thuyền Bang...

Người đời ai cũng biết võ công của y xuất thần nhập hóa.

Nàng là sư muội của y, thật ra cũng không thua kém lắm.

Nàng gây thương tổn cho những vị cô nương ấy.

Còn y lại đi cứu các nàng.

Vô tình với việc người hại người cứu như thế, hai người càng lúc càng tách xa, khoảng cách phát sinh, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng trở nên xa lạ và thống khổ. Ở nhà, y và nàng tương đối lặng im, ngay cả đêm xuống cũng không tìm được bất cứ lời nào để trò chuyện.

Rốt cuộc, Trầm Mai Nương cũng sắp đặt một ván cờ sau cùng.

Nàng giấu tên, tặng cho Thanh Y lâu thật nhiều tiền, để cho bọn họ trốn mình mang đi. Nàng muốn biết trong lòng y rốt cuộc có còn nàng nữa không.

Có điều...

Nàng làm sao mà nhẫn tâm để cho y chết được?

Cho nên, nàng phi thân lao ra ngoài. Khoảnh khắc lúc ôm lấy Mộ Dung giữa một rừng đao kiếm vây quanh, nàng chỉ hy vọng máu của nàng có thể vấy ướt lên chiếc quạt kia.

Mặt quạt trắng tinh như tuyết, máu tươi thấm đượm lên rồi chẳng phải sẽ giống như những đóa mai hồng rụng rã hay sao...

***

Từng giọt máu, xinh đẹp như những đóa hoa mai rơi rụng, nở rộ trên nền quạt trắng tinh khôi như mặt tuyết.

Nhưng Trầm Mai Nương lại không có cảm giác đau đớn của đao kiếm xuyên vào xương thịt.

Chỉ bởi, người vừa ngã xuống kia lại chính là Mộ Dung Tuyệt! Trong phút giây ấy, y đã bảo vệ nàng. Khuôn mặt của y tái nhợt, máu nơi khóe môi òng ọc tuôn ra, một thanh kiếm đã đâm xuyên qua thân thể. Ngón tay của y đau đến mức run rẩy nhưng vẫn cố sức lau đi dòng nước mắt đang ào ạt tràn ra trên gương mặt nàng.

"Tiểu Mai, nàng là thê tử của ta..."

Y nói với nàng.

Y biết mọi chuyện nàng đã làm. Y cũng biết chỉ vì quá thương y cho nên nàng mới hành động như thế. Tuy nhiên, y cũng không biết phải làm sao mới có thể khiến cho nàng tin tưởng mình. Những người con gái khác chưa bao giờ đi vào trái tim của y cả.

Thôi thì cứ vì nàng mà chết đi.

Như vậy, nàng hẳn sẽ hiểu rõ y dùng cả sinh mạng này để yêu nàng.

Trầm Mai Nương ôm chặt lấy y, thét lớn, lệ rơi đầy trên gương mặt.

***

Thanh Tiểu Hà nở một nụ cười.

Bọn sát thủ như bóng mây tan đi trong khoảnh khắc.

Thanh Tiểu Hà lật tay gấn kiếm trở lại sau lưng, phui phui đi lớp tro bụi vương trên áo. Mỗi một nhiệm vụ đều phải hoàn thành trọn vẹn mới tốt, thứ Trầm Mai Nương mong muốn không phải là cái chết, mà chính là tình yêu và sự tín nhiệm.

Vết thương của Mộ Dung công tử chỉ một tháng sau là có thể hồi phục...

★★★

HOA SI BIỆT TRUYỆN

Tác giả: Phượng Ca

Người dịch: Darth Athox

Ta cắn đứt lớp kén giòn và xốp, ráng sức kéo thân thể ướt sũng ra từng chút, từng chút một. Nắng sớm như làn nước tinh khiết tẩy sạch lớp lông cánh hai màu trắng đỏ của ta. Cảm giác ấm áp tràn ngập khắp thể xác và tinh thần, sự đau đớn khi được sinh ra một lần nữa như một màn sương mờ từ từ tản mát đi.

Ta quay về phía ánh mặt trời đang hé lộ, giương đôi cánh hoa lệ vô song, để cho linh khí thiên địa tràn vào thân thể. “Hương...” Thần gió nhẹ nhàng vờn quanh ta, thì thầm nói. Ta vẫy vẫy đôi cánh mềm mại, cưỡi lên những làn gió dịu dàng, bay lên giữa không trung, giữa hương hoa say lòng người, khởi động chuyến bay lượn đầu tiên của mình.

Ta là Hương, âm thanh thì thầm của thần gió chính là tên của ta. Trải qua quá trình luân hồi dài đằng đằng, khi ánh rạng đông đầu tiên ló lên nơi chân trời ta cũng có được sinh mệnh lần thứ hai. “Người đồng thời được mặt trời và thần gió yêu chiều, thật là một đứa nhỏ may mắn.” Thư phe phẩy đôi cánh già yếu, nói với thân thể nhỏ nhắn yếu điệu, mỹ lệ tuyệt thế của ta.

Ta vẫy đôi cánh, hạ thấp xuống dưới, bên dưới là một biển hoa đang khoe sắc, những đồng loại rực rỡ đang bay qua bay lại như con thoi giữa mặt biển rộng. Khi chúng ngẩng đầu lên, ánh mặt trời đem về rạng rỡ mỹ lệ của ta truyền tới đôi mắt chúng khiến chúng đều tinh thần chán nản, thu lại đôi cánh mềm mại vô lực, cuộn mình lại giữa những đóa hoa, hấp thu hương thơm ẩm ướt từ nơi đó, bình ổn lại cơn sóng ngạc nhiên trước vẻ đẹp đang tràn ngập trong lòng.

Giữa bầu trời xanh thăm thẳm, ta đã hoàn thành chuyến du lịch đầu tiên của sinh mệnh mới này và nghỉ ngơi trên một đóa hoa mẫu đơn xanh biếc. Đóa hoa kiêu diễm kích động tới mức nhẹ nhàng rung rung khiến ta cảm thấy thật hạnh phúc. Hương thơm nồng đậm từ sâu trong nhị hoa tỏa ra bao lấy toàn thân ta. Đây là lời nói của hoa, chỉ có chúng ta, những tinh linh chuyên làm bạn với họ mới có thể hiểu được. Ta cũng nhẹ nhàng đập cánh, đáp lại lời chúc phúc tốt lành của đóa mẫu đơn.

Cả thể xác và tinh thần ta đều thật thư thái dễ chịu, thật muốn ngủ lại giữa đóa hoa này! Đang lúc này, một tiếng hoan hô như một mũi gai nhọn đâm vào ta: “A! Bắt lấy nó!” Ta hoảng hốt thất thần! Bỗng một bàn tay non nớt nắm lấy đôi cánh ta, hiện lên trước mắt cũng là một khuôn mặt trẻ thơ đang nở nụ cười vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không biết gánh nặng trên đôi cánh mỏng manh lớn tới mức nào, khiến ta run rẩy, gần như sụp đổ ra sao.

Ta hết sức tuyệt vọng, chờ đợi mòn mỏi để đổi lấy sinh mệnh mới này thế nhưng nó lại ngăn ngủ tới vậy! Thần gió nhẹ nhàng vỗ về ta, khiến ta cảm thụ được bi thương trong lòng người. Thư cũng xoay tròn trong không trung, nhìn xuống với ánh mắt thương xót. Những đồng loại cũng đập cánh bay trở lại giữa không trung, cùng hát lên bài ca đưa tiễn ta. Mọi thứ đều kết thúc ở đây sao?

“Buông nó ra đi!” Một bàn tay thô ráp đặt lên bả vai đứa trẻ, một giọng nói ôn hòa vang lên: “Ta đã nói rồi, chỉ được nhìn chứ không được chạm vào!” Giọng nói này khiến ta cảm thấy như được an ủi, hy vọng xa vời bỗng lại dâng lên.

“Nhưng nó rất đẹp!” Đứa trẻ không cam lòng nói.

“Đúng vậy! Nhưng khi nó bay lượn còn đẹp hơn!”

“Có thật không?”

“Thật!”

Nhờ vậy, ta lại được giải thoát khỏi bàn tay ấy. Khi ta giang đôi cánh bay lên cũng là lúc thấy được một khuôn mặt trẻ tuổi chất phác đang nở một nụ cười hiền hòa. Ta bay quanh đầu y ba vòng, đây là lễ tiết chân thành nhất của chúng ta với cái tên: “Cảm ơn.”

***

Ta đã cứu một con bướm, một con bướm rất đẹp. Bóng dáng nhỏ nhắn của nó chập chờn như một dấu vết không thể xóa mờ trong óc ta. Thật cao hứng, trong vườn hoa của mình lại có nhiều sinh linh mỹ lệ như vậy! Ta luôn luôn thích những thứ đẹp đẽ, vô luận là hoa, là trăng hay là bướm bướm.

Người khác đều gọi ta là Hoa Si, ta cũng trồng trong vườn của mình đủ loại hoa. Một năm bốn mùa xuân hạ thu đông hoa nở không ngừng. Nhất là ba tháng mùa xuân, từng cơn gió vờn qua trăm hoa đua nở khiến người ta thần mê ý loạn. Nếu như người cũng là người yêu hoa, ta sẽ chỉ cho người hay, đây là Tường Vi, đó là Độc Hương, đây là Phượng Tiên, kia là Thục Quỳnh, cái này sao, là Tiễn Xuân La đấy, còn đó hả, là Mãn Địa Kiều, còn có Cẩm Chương, Mỹ Nhân Lao, Dạ Lạc Kim Tiễn, Triền Chi Mẫu Đơn... A, cho người biết, nơi này của ta nhiều nhất chính là mẫu đơn: Hoàng Lô Tử, Lục Hồ Điệp, Tây Qua Nương, Vũ Thanh Nghê, Đại Hồng Sư Tử, Diêu Hoàng Ngụy Tử... Tất cả đều là quốc sắc thiên hương, chói lọi rực rỡ nhất.

Trong mắt người khác, có lẽ ta thật kỳ quái vì ta chỉ cho phép người ta nhìn chứ không cho phép bất cứ ai chạm tới hay hái xuống. Người biết không? Hoa là tinh hoa của thiên địa, mùa hoa nở luôn luôn thật ngắn ngủi mà thời gian chờ đợi lại dài đằng đẵng biết bao. Thật ra, tất cả những thứ mỹ lệ nhất trên thế gian đều như vậy, đều trôi qua rất nhanh, như thoi đưa qua cửa, vội vã ra đi, không thể níu kéo lại, cho dù là ánh trăng sáng rọi đêm rằm, đóa hoa tươi đẹp, cánh bướm lung linh hay là dung nhan mỹ nhân... Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng ta đều dâng lên một nỗi bi thương không thể lý giải. Ta sẽ nói cho mỗi người: “Hoa đẹp hiếm thấy, cần thật

quý trọng!” Cho dù là người một chút, hơi thở nặng nề của người cũng sẽ khiến cho cánh hoa mềm mại bị tổn thương.

***

Ta biết chủ nhân của khu vườn này song lại không biết tên của y, chỉ biết mọi người vẫn gọi y bằng hai chữ “Hoa Si.” Sáng sớm mỗi ngày y luôn luôn dậy từ rất sớm, vác cuốc ra làm việc rất cẩn thận bên những khóm hoa, như sợ rằng chỉ khẽ chạm sẽ làm hỏng mất nhụy hoa vô giá. Mỗi khi gió mạnh nổi lên, sắc trời âm đạm, y đều vội vã sửa sang lại giàn hoa, che chắn mưa gió. “Một chủ nhân đáng quý!” Các đóa hoa lén lút nói cho ta.

Khi nhàn rồi, y cũng sẽ như những đóa hoa kia, mang theo một bình rượu, vài món điểm tâm ngắm nhìn muôn hoa đua sắc, mỉm cười không nói một câu, chậm rãi chờ thời gian trôi qua. Thi thoảng y lại chuyển dời ánh mắt, chăm chú theo dõi điệu múa uyển chuyển của ta, đôi mắt trong như hồ nước ánh lên những gợn sóng vui tươi. A, y luôn luôn như vậy, vui vẻ và hiền hòa, ngoại trừ, ngoại trừ lúc những cánh hoa tàn theo gió thổi qua dưới chân y.

***

Mỗi lần chứng kiến cánh hoa rụng đầy mặt đất cũng là mỗi lần trong lòng ta vô cùng khó chịu, ưu sầu như mưa gió thấm ướt cả thể xác và tinh thần của ta, khiến cho ta cảm thấy như đang vỡ vụn.

Ta cầm lấy chiếc cuốc, giữa bầu trời đêm phủ đầy ánh sao, mai táng cho những cánh hoa rơi. Sinh mạng vô thường tựa như sao băng giữa bầu trời đêm, chợt đến chợt đi, chỉ lưu lại một vệt sáng nhàn nhạt trên bầu trời rồi lại lặng yên biến mất. Khi sao băng rơi rụng thì cuộc đời mỗi cánh hoa cũng rơi vào luân hồi, giọt sương đọng trên cánh hoa mang theo ánh sáng lấp lánh, hương thơm u buồn thoang thoang khắp trong không trung.

Xuất hiện chói lọi rực rỡ mà khi đi cũng thật tiêu sái phong lưu, cánh hoa rơi trong đêm thật mỹ lệ.

Lại là một đêm bầu trời đầy sao, ta đem theo một chiếc giỏ trúc đựng đầy hoa rụng, mang theo chiếc cốc, đi dọc theo con đường nhỏ trong hoa viên. Tiếng gió nhẹ vi vu đầu tường, một bóng dáng yếu điệu xuất hiện trước mắt ta, khuôn mặt che một tấm lụa trắng mông lung, mơ hồ có thể thấy được dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần của nàng, nàng dùng bàn tay ấm áp mềm mại chặn miệng ta lại, thực ra ta cũng chỉ muốn bắt chuyện thôi mà.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên ngoài bức tường, ánh sáng từ những ngọn đuốc sáng rực giữa bầu trời đêm, tiếng người náo động lao xao như tiếng sóng ở dòng sông khuấy động....

Khi mọi tiếng động xa dần lắng lại, không còn nghe thấy được nữa cũng là lúc nàng buông ta còn đang giữa cơn kinh ngạc ra.

***

Ngày thứ hai, đám người trong thành truyền tới tin tức “Bạo Hồ Đường” đường chủ - “Thiên Thủ Thương Tuyết” Tô Yến Hồn đã chết.

Mọi người đều gọi chúng ta là thích khách! Nếu người trong giang hồ, khi nghe được tên “Độc Cô Nhất Phong” nhất định sẽ kinh ngạc, trái tim cũng muốn ngừng đập.

Đó chính là sư phụ ta – “Thiên Tà Kiếm” Độc Cô Nhất Phong! “Thanh phong nhất xuất, thần phật đoạn tràng.” Cho dù là thần phật trên trời cũng không ngăn được một kiếm đã được người vận sức chuẩn bị.

Thật ra không phải vì sư phụ ta thiên hạ vô địch, chỉ đơn giản bởi chúng ta đều là thích khách--- loại thích khách “trong trăm vạn quân lấy đầu chủ tướng”, còn không thì “một đòn không trúng chạy xa ngàn dặm”. Sư phụ đã nói với ta như vậy vô số lần.

Song, trong thời gian làm thích khách của sư phụ chưa từng có tới một lần “một đòn không trúng”. Người luôn luôn độc lai độc vãng, ngày lẫn trốn tối hành tẩu, không ai biết người từ đâu tới cũng không ai biết người sẽ đi đâu.

Thế nhân chỉ biết tới duy nhất một điều – chính là ánh sáng lóe lên từ một kiếm đó, ánh sáng lóe lên giữa màn đêm đen.

Ta không biết vì sao mình lại trở thành đệ tử của người, người cũng chưa bao giờ nói, ta cũng không hỏi. Ta chỉ có một việc, đó là luyện đi luyện lại một kiếm đó, luyện tới mức bản thân muốn ngắt đi.

Luyện tập như vậy liên tục mười lăm năm, cho tới lần đầu tiên ta đối mặt với địch thủ thì bỗng nhiên phát hiện sao y lại yếu ớt tới vậy. Cũng chính là lúc đó, ta bước vào chốn hồng trần cuồn cuộn, bỗng nhiên phát hiện ra mình là một người con gái.

Đêm nay, nàng đã giết chết cao thủ võ công thiên hạ đệ tam – “Thiên Thủ Thương Tuyết” Tô Yến Hồn.

Thiên Thủ Thương Tuyết gục ngã trước mũi kiếm tuyết thế, khi nàng rút kiếm ra, dòng máu nóng chảy xuống như thác, khuôn mặt y tràn đầy vẻ khó tin, đôi mắt kinh hãi nhìn nàng dùng một tấm lụa trắng như tuyết lau sạch vết máu trên thân kiếm.

Nàng xoay người bỏ đi ra ngoài cửa, chỉ bỏ lại tiếng bước chân sau lưng. Thành thật mà nói, nàng đã có phần chán ghét cái trò chơi đuổi bắt này rồi nhưng lại chẳng thể dứt khỏi tên ngốc này. Khi nàng ra khỏi thành, vào một trấn nhỏ, tùy ý nhảy vào một khu vườn tràn ngập mùi hoa thơm, bỗng thấy một nam tử nụ cười tràn đầy nơi khóe mắt.

Nàng đã rút kiếm ra, muốn giết y đi như phẩy đi một chút bụi bặm trên người.

Nhưng, nàng lại không ra tay, thậm chí bản thân cũng không thể hiểu được vì sao lại làm vậy? Có lẽ vì trên người y có gì đó thật đặc biệt khiến nàng không thể ra tay. Sau này nghĩ lại, đó dường như là một cảm giác trong trẻo như nước, chẳng hề mang theo một chút cặn bã nào của nhân gian, thậm chí khiến nàng cảm thấy thật tự ti.

Nàng đã tha cho y, vốn dĩ, nàng không nên tha cho bất cứ ai đã thấy mình.

Nàng đi xuyên qua khu vườn trồng đầy các loại hoa cỏ, muốn rời khỏi theo lối cửa sau. Thế nhưng, y gọi nàng lại, thanh âm đầy vẻ tức giận.

Nàng quay đầu lại nhìn y.

“Cô làm bị thương hoa của ta!” Y nói

Nàng cúi đầu nhìn xuống, hừm, mới tiện tay huy kiếm một cái có chút cánh hoa rơi xuống thôi mà. “Quý hẹp hòi!” Nàng quyết định giáo huấn y một chút, quyền đấm cước đá, hoa rụng vô số.

Y nâng chiếc cốc lao vọt tới. Đùa sao, lại dám động thủ với thiên hạ đệ nhị thích khách sao, nàng dễ dàng quăng y ngã lộn nhào, lại đập hỏng thêm vô số hoa cỏ.

Cuối cùng, y ôm đống hoa rơi khóc rống lên.

***

Đó là một nữ nhân ghê tởm, ta bị tiếng khóc làm cho bưng tỉnh, phát hiện một chuyện thật đáng sợ. Trong vườn có thêm một nữ nhân thật đáng ghét, nàng đã phá hỏng rất nhiều hồ nhi, lại còn đánh ngã “Hoa Si” khiến chàng khóc lớn nữa chứ.

Ta giang hai cánh, xoay tròn trên đỉnh đầu chàng, ráng sức vẫy vẫy hai cánh, mồn dùng ngôn ngữ của bướm để an ủi chàng, nhưng chàng càng lúc càng khóc lớn. Ta bỗng tự hận bản thân, tại sao lại không biết tiếng người, sao lại không có một đôi tay như làn gió mùa xuân để lau đi những vệt nước mắt trên khuôn mặt chàng cơ chứ.

Ta đã không còn cách nào khác, hạ xuống trên những cánh hoa trong lòng bàn tay chàng.

Từng giọt nước mắt trong suốt thấm ướt đôi cánh của ta.

Nếu đã không thể chia xẻ nỗi đau trong lòng chàng, vậy hãy để ta cùng chịu đựng nó với chàng đi!

Dẫu ta không thể khóc nhưng lại có thể cảm nhận ưu thương trong từng giọt lệ đó.

***

Một con bướm xinh đẹp phe phẩy đôi cánh của mình, hạ xuống lòng bàn tay ta, đôi chân mảnh khảnh nhọc nhằn chống đỡ đôi cánh nặng nề của mình, nhịp đập của đôi cánh ấy theo một luật điệu thật hấp dẫn, nhịp điệu đó nhẹ nhàng mà đầy chất thơ khiến cho tâm tình của ta chỉ trong phút chốc đã bình thản trở lại.

Ta ngừng khóc, nở một nụ cười.

***

Cái tên ngu ngốc kia khóc thật lợi hại, nàng chưa từng thấy nam nhân nào mất thể diện như y. Ài, nàng cũng chẳng biết nên làm gì cho tốt.

Nhưng nàng lại thấy một con bướm đẹp tới mức thần kỳ, bay múa trong lòng bàn tay y.

Tên ngu ngốc đó lại bỗng nhiên cười lên.

Một nụ cười vừa cổ quái lại vừa ngu ngốc.

Y đứng dậy, coi như nàng hoàn toàn không tồn tại, vung chiếc cốc lên, sửa sang lại những đóa hoa tàn này. Nàng bỗng dưng cảm thấy căm tức, việc làm của y hoàn toàn trái ngược với phỏng đoán của nàng, đáng lẽ y nên tiếp tục khóc, khóc tới chết luôn đi, hoặc là tiếp tục lao về phía nàng tay nắm chân đá, để nàng đánh té y vài lần, để nàng buông lỏng một chút sau khi giết người.

Tên đáng ghét, không ngờ y lại chẳng hề để ý tới mình, cứ làm như không mà sửa sang lại đám đống hoa dại này.

Nàng giương kiếm lên, một con bướm mỹ lệ hạ xuống kiếm của nàng, cố gắng giương đôi cánh. Thật kỳ quái, thần kinh nhạy cảm nhất của thích khách bỗng mách bảo cho nàng, nó cảm thấy một cơn phẫn nộ khác hẳn con người, nàng yên lặng giằng co với con bướm kia.

Nàng rút lui.

Hạ thanh kiếm xuống.

Khuất phục trước một con bướm bướm.

Nàng quay lại nhìn tên ngốc đang chăm chú vào việc làm vườn, lặng lẽ rời khỏi khu vườn kỳ quái đó.

***

Đêm hôm ấy, hoa bị hủy đi rất nhiều khiến trong lòng ta thật khó chịu suốt ba ngày.

Sáng sớm ngày thứ tư, ta dậy hơi muộn hơn bình thường, khi đẩy cửa ra vườn bỗng kinh ngạc trước cảnh tượng trong vườn.

Chậu hoa to to nhỏ nhỏ bày khắp trong vườn, các loại danh hoa nở rộ bùng bùng như ngọn lửa. Bên một gốc Mĩ Nhân Kiều còn có một tấm thẻ bài, phía trên viết ba chữ: “Đền cho người.”

Ta chạy ra khỏi vườn, thấy một bóng người màu xanh nhạt đang thong dong đi ở phương xa.

Một nữ nhân kỳ quái, dù ta rất ngốc, nhưng ngốc tới đâu cũng có thể đoán được, nàng là một thích khách, thích khách đã giết “Thiên Thủ Thương Tuyết” Tô Yến Hồn.

Ta đã từng gặp Tô Yến Hồn, y từng tới vườn ngắm hoa hai lần, thực sự là một gã rất có khí phái. Y từng hỏi ta có đồng ý làm người trông hoa cho y hay không nhưng ta không đồng ý. Lần thứ hai y chẳng buồn hỏi lại, chỉ nhìn vào một chậu hoa Lục Mẫu Đơn kêu người mang về rồi thuận tay hái một bông Hoàng Lô Tử vừa nở. Ta vừa nói vài câu đã bị trúng một cái bạt tai của y, gãy mất hai cái răng. Ài, tay y cũng thật khỏe! Dù sao cũng cảm ơn trời đất, từ đó về sau y cũng không tới nữa.

Ta chỉ hy vọng: y cũng là một người yêu hoa.

Giờ, y chết rồi, chậu Lục Mẫu Đơn đó sẽ ra sao đây? Sẽ có người che mưa gió cho nó chứ? Có người bón phân tưới nước cho nó không? Có ai bắt côn trùng cho nó không?

Đang lúc ta suy nghĩ miên man, càng lúc càng u sầu, bỗng một con bướm màu sắc rực rỡ hạ xuống trên ngón tay ta, nhọc nhằn ổn định lại cơ thể nhỏ nhắn.

Ta mỉm cười gơ ngón trở lên, nhìn nó dùng đôi cánh ngậm nga tặng ta.

***

Tâm trạng nàng vẫn mãi không yên, không hiểu vì sao mình lại phải thu thập nhiều hoa như vậy để “đền cho” y, đây đâu phải cách làm của thích khách chứ.

“Thích khách nhất định phải cắt đứt mọi thứ tình cảm, vô hi vô ưu, vô bi vô nộ!”

Sư phụ vẫn giữ sắc mặt đó, trước giờ chẳng hề thay đổi, nói với nàng:

“Cho dù đổi mặt với ta, khi người rút kiếm cũng không được chần chừ, dù chỉ là nửa điếm!”

Giờ nàng lại phiền muộn! Thật muốn biết tên ngu ngốc kia sẽ đối xử ra sao với những cây hoa mà nàng đền cho y, y sẽ trồng chúng ở đâu? Chăm sóc chúng ra sao?

Còn muốn biết: con bướm đã khiến nàng lùi bước...

***

Trong một đêm mưa gió, đang lúc ta trên đường đi chôn cất những cánh hoa xấu số, khi vô ý xoay người, lại một lần nữa thấy nữ tử kỳ quái đó. Nàng vô thanh vô tức đứng giữa vườn hoa, ánh mắt xuyên qua tấm rèm đen che kín khuôn mặt, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Khi biết ý định của nàng, ta rất vui vẻ, không ngờ nàng lại để ý tới những bông hoa mà nàng đền cho ta giờ ra sao?

Ta nở nụ cười, chỉ cho nàng mỗi gốc hoa đang ở đây? Dùng bao nhiêu nước để tưới? Bón cái gì thì có thể phát triển tốt nhất? Khi nào thì nở hoa? Ta cảm thấy mình lần đầu tiên nhanh mồm nhanh miệng tới vậy.

Nàng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại hỏi ta vài thứ. Nàng kể cho ta, trước kia nàng ở một ngọn núi đã thấy rất nhiều hoa dại nhưng lại không

biết tên. Ta bảo nàng nói cho ta hình dáng những bông hoa, rồi lại kể cho nàng cả một danh sách tên những bông hoa đó.

Chúng ta nói chuyện càng lúc càng nhiều, ta đưa nàng đi thưởng thức cả vườn hoa của ta! Tất cả bảo bối của ta.

Mỗi đóa hoa đều là một sinh mạng, mỗi đóa hoa đều ẩn chứa một chuyện xưa. Mặc dù quá nửa là ta bịa ra, nhưng nàng vẫn lắng nghe rất chăm chú.

***

Sư phụ từng nhắc nhở nàng: “Thích khách không thể ở lại một nơi quá ba ngày, nếu không sẽ như giọt sương dưới ánh mặt trời, sẽ nhanh chóng gặp nguy hiểm.”

Mà nàng đã ngây ngốc ở vùng ngoại thành này tới mười ngày rồi. Ngày ngày vẫn tới nghe tên mê hoa kia nói chuyện, toàn là những thứ nàng cảm thấy mơ mơ hồ hồ, nhưng nghe lại rất thú vị. Y đọc cho nàng một câu thơ, mà tới giờ vẫn còn như mới trong tâm trí nàng: “Vạn liễu thiên hoa noãn nhật khai, nhất hoa tiêm hữu nhất Như Lai.” (Vạn liễu ngàn hoa ngày ấm nở, mỗi cánh hoa là một Như Lai.)

Sau đó y nói với nàng: mỗi đóa hoa đều là vẻ đẹp của thiên địa, hoa nở hoa tàn cũng như sinh mạng của con người vậy.

“Sinh mạng đáng quý, phải thật trân trọng!” Đây là đoạn đối thoại trong lòng nàng, nhưng chưa từng nói cho y hay.

Thực ra, nàng đã chán ghét việc giết chóc rồi, nếu chọn giữa việc làm thích khách và cái chết, vậy, nàng nguyện chết đi giữa khu vườn trăm hoa đua nở này còn hơn...

***

Thực ra, giờ phút này ta nhìn nữ nhân kia đã không còn đáng ghét như trước kia nữa, thay vào đó là một sự đố kỵ mà lòng ta cũng không hiểu. Là vậy sao, do nàng có một đôi tay như làn gió mùa thu, có ánh mắt lay động lòng người, còn có giọng nói như tiếng chim oanh vàng. Chim oanh vàng, một gã thật đáng sợ, hôm qua Thư bị nó nuốt vào trong bụng mất rồi.

Ngay trước khi chết, Thư còn cố lặp đi lặp lại với ta: “Nhớ kỹ, Hương, cho dù người có mỹ lệ tới đâu người cũng chỉ là một con bướm! Người nên làm đúng với bốn phận của một con bướm mà thôi!”

Thư là một trường bối có lòng tốt với ta, nhưng ta nghĩ, là ta đã hại người, màu sắc của ta quá mức hoa mỹ bắt mắt, đã khiến con chim đó chú ý, mà ta lại bay tương đối nhanh, người đã già yếu nên rút lại phía sau.

Thư chết đi, khiến ta cảm thấy thật bi ai. Chúng ta chỉ là loài bướm bướm nhỏ bé, chúng ta ban đầu chỉ là một loài sâu bọ đáng ghét, trải qua sự đau đớn khi lột xác mới có thể có thân thể hoa lệ ngày nay. Nhưng khoảng thời gian mỹ lệ so với quãng đường phát triển rung động lòng người lại thật ngắn ngủi.

Ta chỉ là một con bướm bướm nhỏ bé, sớm tạm bợ giữa trời đất mênh mông này, chờ đợi vận mệnh không ai biết.

***

Nàng đã ở đây lâu lắm rồi, cũng đã cảm thấy nguy hiểm bước tới ngay sau lưng. Đêm qua, nàng phát hiện có người theo dõi nàng, y đã chết, nhưng đây cũng là tín hiệu cho thấy có người đã nắm được tung tích của nàng. Cánh cửa địa ngục đã mở rộng, quý vô thường hung tợn sẽ không ngừng tiến tới.

Nhưng, nàng đã không thể nào rời khỏi tên “Hoa Si” kia được rồi.

***

Giữa đêm khuya, ta bị một tiếng động lạ đánh thức từ trong giấc mộng, ta đẩy cửa sổ.

Rồi ngậy người sợ hãi.

Trong vườn giờ ngổn ngang đầy những thi thể, bóng dáng nàng như một tia chớp màu xanh, mỗi lần chợt hiện lên là lại có một người ngã xuống.

Tĩnh lặng, kiếm của nàng đâm vào thân thể người cuối cùng. Ta nhận ra y, đó là Tô Trầm, cháu của Thiên Thủ Thương Tuyết.

Cổ y rung lên bần bật, khuôn mặt hiện vẻ không cam tâm, thân hình to lớn như một ngọn núi của y sụp đổ, nặng nề ngã xuống trên mặt đất.

Nàng đứng đó cô độc lẻ loi, vô số cánh hoa theo gió đêm bay lượn quanh người nàng.

Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng quỳ xuống, nâng một đóa hoa tàn lên, nước mắt nhỏ xuống trên từng cánh hoa.

Đêm nay, lần đầu tiên ta được thấy dung mạo của nàng, so với đóa mẫu đơn nở rộ nhất còn kiều diễm hơn.

***

Đêm hôm nay, nàng phát hiện Tô Trầm thống lĩnh cao thủ của Bạo Hồ Đường, tiến thẳng tới nơi đây. Nàng biết, nàng đã làm liên lụy tới y, kẻ địch đã phát hiện vườn hoa bí mật này.

Nàng không thể trốn tránh, chỉ có để cho Thiên Hạ Đệ Nhất đường uy trấn hắc đạo này vĩnh viễn biến mất mới có thể bảo đảm an toàn cho y, mới có thể giữ yên bình cho chốn cực lạc nhân gian này.

Nàng đã đi ngược lại tinh thần của thích khách, hiện thân ngăn cản móng ngựa của Bạo Hồ Đường.

Nàng đã giết sạch chúng.

Nàng là một nữ nhân tàn nhẫn, nàng không xứng ở cùng y.

Nàng muốn rời khỏi đây, nàng là thích khách, nên giữ yên bốn phận của thích khách, lưu lạc giữa trời đất bao la, dùng bảo kiếm vấy đầy máu tanh, sống một cuộc sống cô độc.

Nàng đứng lên, nhưng trời đất xoay chuyển trước mắt nàng. Thân thể này đã quá mệt mỏi rồi sao, ngay cả sức lực để động đậy một chút cũng chẳng có. Cuối cùng, nàng nặng nề ngã xuống, mọi thứ trong mắt đều hóa thành hư vô.

***

Ta run rẩy dưới bóng cây, một trận chiến thật đáng sợ, một người đấu với trăm người, từ con đường lớn trước cửa đánh thẳng tới trong vườn.

Mùi máu tanh chọc giận thần gió, khiến ngài rít gào giữa bầu trời đêm.

Tất cả đồng loại của ta đều chẳng thể ngủ.

Cuối cùng, theo làn gió, ta giang hai cánh, bay lên giữa hoa viên không một tiếng động, dò xét chiến trường đầy máu tanh ấy.

Thế giới của nhân loại cũng chẳng hề an toàn hơn thế giới của chúng ta, có những lúc, thậm chí còn đáng sợ hơn.

Người không chết thì ta cũng chẳng thể sống. Chúng ta không tương tàn cùng đồng loại, nhưng loài người lại dùng máu thịt của đồng loại để đổi lấy tính mạng của mình.

Một chủng loại thật đáng buồn!

Ta giang đôi cánh, thở dài theo làn gió. Đột nhiên, ta bị một bầu không khí lạnh như băng bao trùm. Ta thấy một nam tử tóc đen xuất hiện trong vườn hoa, khuôn mặt y còn lạnh lẽo hơn cả núi đá.

***

Nàng tỉnh lại từ cõi hư vô, xuất hiện đầu tiên trong tầm mắt ta chính là khuôn mặt ân cần của y.

Nàng muốn rời khỏi, cố gắng đứng dậy, ra khỏi phòng. Ngay lúc này, một khí tức thật quen thuộc xuất hiện, quay đầu sang, nàng thấy một thân thể lạnh lùng như băng đá.

Hai người nhìn nhau. “Người có tâm ma!” Người đó nói.

“Không!” Nàng ra sức che dấu.

“Là y sao?” Sư phụ chỉ vào người phía sau lưng ta, ta biết, người đã nhìn thấu mọi thứ. Sư phụ vốn là thích khách tuyệt thế, dò xét tâm ý đối thủ, chẳng ai bằng được người.

“Giết y đi!” Sư phụ ra lệnh cho nàng: “Trở lại làm người trước kia!”

“Không!” Nàng cự tuyệt.

“Thích y sao?” Sư phụ nheo mắt hỏi nàng, khuôn mặt mang theo vẻ trào phúng.

Nàng không còn cách nào để lảng tránh nữa. “Đúng! Ta không muốn giết người nữa!”

Trầm mặc một lát. “Được rồi!” Cuối cùng sư phụ của nàng nói nói: “Dùng kiếm trong tay người để đổi lấy tự do đi!”

Nàng biết, mọi chuyện đã không thể trốn tránh nữa rồi, liếc mắt nhìn Hoa Si một cái, thấy được vẻ ân cần trong mắt y. Trong phút chốc, nàng cười với y, nhìn phản ứng của y, có lẽ, nụ cười đó rất dễ coi!

Làn gió hoang tàn thổi qua, bàn tay nàng nắm chặt thanh kiếm với sự kiên định trước giờ chưa từng có.

***

Nhìn ánh mắt Hoa Si, ta đột nhiên hiểu ra. Phe phẩy đôi cánh, ta nhắm lại tâm ý của mình với tất cả đồng loại.

Chúng đáp lại ta: “Hương đẹp đẽ nhất trong chúng ta! Đừng làm việc ngốc nghếch như vậy!”

Ta giang hai cánh, đây sẽ là lần cuối cùng bay lượn. Ta cầu khẩn với thần gió, cầu người ban cho ta sức mạnh. Phong thần nói với ta: “Hương ơi! Chờ đợi trong đau đớn lâu như vậy mới có được sinh mệnh đẹp đẽ này, vì sao ngươi lại buông bỏ chứ?”

“Cái chết đâu sao cùng sẽ tới, sớm hay muộn cũng có sao đâu? Chỉ cần bảo vệ được người mà mình yêu thì những thứ khác có gì quan trọng chứ?”

Thần gió trầm mặc, tựa như lúc ta mới sinh, ngài dùng đôi tay của mình nâng ta lên giữa bầu trời, đôi tay nàng vẫn mềm mại như vậy. Một tia sáng rạng đông từ từ hé qua những áng mây. Ôi! Mặt trời vĩ đại, người cũng tới đưa tiễn ta sao?

Nắng sớm như luồng nước tẩy rửa thân thể ta, sau đó, ta bay tới kết thúc của mình.

***

Nàng giăng co với Độc Cô Nhất Phong! Thích khách mạnh nhất thiên hạ giao thủ! Ai trong hai người cũng không dám khinh địch ra tay, cả hai đều phải tìm một sơ hở của đối phương, một sơ hở dù là nhỏ nhất thôi, dùng một kiếm nhanh nhất của mình để chấm dứt tính mạng của đối phương. Nàng là đệ tử xuất sắc nhất của Độc Cô, cho dù sư phụ có là thích khách vĩ đại nhất cũng chẳng dám coi thường nàng.

Thực ra, sư phụ chưa từng coi thường bất cứ đối thủ nào.

Độc Cô Nhất Phong từng nói với nàng: “Thiên hạ không có hai chữ bất bại!”

Cứ giăng co như vậy tới lúc nào ư? Nàng không biết, cũng không dám nghĩ tới.

Trận chiến đêm qua khiến nàng tiêu hao quá nhiều.

Nàng hơi choáng váng, cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong thể xác và tinh thần nàng.

Độc Cô mở to đôi mắt, đây là dấu hiệu y sẽ xuất chiêu.

Ngay lúc này, nàng lại thấy con bướm đó, con bướm đẹp tới mức người ta không rời mắt được, nó uyển chuyển lượn theo làn gió, nhanh chóng hạ xuống trên đôi mắt Độc Cô.

Độc Cô đang giữa thời khắc quyết định thắng bại lại bị nhiễu loạn tâm mắt, cả người khẽ run lên, người ngoài không thể thấy nhưng đối với nàng, đó là nụ cười của thiên thần.

Ánh kiếm của nàng rời tay, che khuất vầng thái dương vừa hiện.

***

Máu thật nóng, thấm ướt thân thể dập nát của ta. Ta “ngửi” thấy bài ca khóc thương của trăm hoa cho ta, nghe thấy tiếng khóc đau xót của thần gió, cảm thấy thân thể mình như cánh hoa rơi xuống, nhưng trái tim ta lại thật hạnh phúc và thỏa mãn.

Ta sẽ tan rã trên không trung, thân xác ta sẽ trở về với mặt đất, có lẽ, trên thân xác ta sẽ nở ra một đóa hoa nhỏ, lại được nhận sự vỗ về của đôi tay thô ráp đó. Ôi, đó là một vòng luân hồi tuyệt vời làm sao?

***

Đêm qua, ta mơ một giấc mộng.

Ta mộng thấy mình đứng giữa cõi hư không vô tận, các vì sao lung linh khắp bốn phương, ngay bên cạnh ta là một con bướm mỹ lệ đang bay lượn, tỏa sáng ra khắp xung quanh. Sau đó, nó hạ xuống đầu ngón tay của ta, nhẹ nhàng ngâm nga....

Sau đó nữa? Sau đó nữa thì sao nhỉ? À, ta nhớ ra rồi, nó lại bay lên, bay về phía đòngao xa xăm, càng bay càng xa, cuối cùng lặn vào giữa bầu trời sao đó, biến thành một điểm sáng nho nhỏ, phảng phất như... phảng phất như một ngôi sao sáng chói.

Khi tỉnh lại, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt ta. Ta không biết vì sao mình khóc, bởi vậy ta rời khỏi căn nhà, đi ra khu vườn. Trong vườn, người vợ trẻ trung đang cẩn thận tưới nước lên từng gốc hoa. Nàng nhìn ta, khuôn mặt trắng trẻo nở một nụ cười đẹp tới mức không gì sánh được, trong phút chốc, vô số cánh bướm bay lên, vờn quanh nàng, đôi cánh nhẹ nhàng ngâm nga, ngâm nga....

★★★

ĐIỂM GIÁNG THẦN

Tác giả: Hàn Yên Thúy

Dịch: yoitzhana

Năm mười tám tuổi, y cưới vợ.

Trưởng tử nhà thị lang lấy nữ nhi nhà viên ngoại, kể cũng là môn đăng hộ đối. Hôn sự vốn là do đôi bên cha mẹ định đoạt, bằng nhân mai mối, kẻ làm con chỉ việc vâng theo. Đến ngày lành tháng tốt là chẳng đèn kết hoa, pháo đỏ rượu hồng, kiệu hoa đến phủ, tân nương vào cửa, bái đường thành thân. Cũng không thể nói là thích hay không thích, chỉ là tới tuổi thành gia lập thất thì phải cưới vợ, như đến mùa đông thì tuyết phải rơi vậy, dù muốn dù không cũng không tránh khỏi. Một đôi khi, tâm tính thiếu niên lại khiến y nảy dạ tò mò, chẳng biết cô dâu sắp cưới về dung mạo tính tình ra sao? Nhưng rồi ý nghĩ đó chỉ thoáng qua như sóng gợn mặt hồ, y phẩy tay, dầu có thể nào, chỉ cần nàng ta giữ đúng tam tòng tứ đức, vị trí chính thất này sẽ mãi là của nàng ta.

Rồi đám cưới, rồi pháo nổ ran trời, rồi kiệu hoa chạm cửa, tân nương bước qua lửa hồng, bái cao đường, chúc rượu... Và động phòng.

Y chẳng nhớ nổi dáng vẻ nàng mặc hỉ phục ra sao nữa, bởi lúc vào động phòng y đã say đến tám phần, chỉ kịp chuệnh choáng lật tấm khăn che mặt, thoáng qua một nhan sắc mơ hồ, ánh nển mơ hồ, tà áo đỏ mơ hồ... y chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi y tỉnh giấc, mở mắt ra liền trông thấy một thân thanh y mỏng mảnh ngồi trước đài trang, mái tóc đen như suối xõa dài. Ngỡ ngàng một thoáng y mới sực nhớ ra, hôm qua mình đã bái đường thành thân, kể từ hôm nay, bắt

đầu có một nương tử. Mà kia chính là người sẽ đi cùng y suốt cả cuộc đời. Bèn khẽ khàng bước lại.

Từ đằng sau, y chỉ thấy trong gương hiện lên một đôi môi phớt hồng, chiếc cằm xinh xẻo, duy có điều làn da trắng xanh khiến dung nhan nàng đượm phần xanh xao yếu đuối.

Chẳng đợi nàng kịp phát giác, y đã tươi cười lên tiếng trước: “Môi nàng nhạt quá, để ta thoa thêm chút son cho tươi tắn, được không?”

Đó là câu đầu tiên y nói với nàng.

Nữ tử ứng tiếng quay lại, mỉm cười với y. Mắt như nước biếc, mày tựa núi xanh.

Y liền tiến lại, mở nắp hộp son, miết ngón tay một cái, nhẹ nhàng thoa lên môi nàng. Dưới ngón tay y, bờ môi nàng ửng dần lên, như một đóa hoa từ từ nở rộ.

Mà đóa hoa ấy, từ nay đã thuộc về y.

Ôn nhu tự lúc nào đã len vào ngập cả lòng, y cao hứng nói: “Từ nay, ngày ngày ta sẽ thoa son cho nàng.”

Cảnh tượng trong phòng khuê hôm ấy lọt vào mắt a hoàn nữ bộc, lập tức lời đồn lan ra ngoài, nói y thật biết học theo Trương Sưởng [2], phu thê vừa mới cưới ân ái mặn nồng, lưỡng tình tương duyệt.

***

Ba năm sau.

Nàng ưa mặc những màu dịu dịu như lam nhạt, hồng phai, y phục hàng ngày toàn là những màu này, thoáng trông xa như một đóa mây hững hờ trôi

ngang trời. Thường cũng ít khi điểm trang lộng lẫy, chỉ tô đôi môi hồng hồng, mà đôi môi này, là y thoa son cho nàng.

Mày tựa núi xanh, mắt như nước biếc. Nước da trắng xanh, mái tóc đen dài. Đơn sơ thanh tú.

Duy có làn môi hồng thắm.

Có điều, lời đồn đã chẳng còn ca tụng y học theo Trương Sưởng nữa, thay vào đó bắt đầu xì xào sao phu thê thành hôn đã ba năm vẫn chưa sinh hài tử, nói cái gì bất hiếu hữu tam...

Một sớm cùng y tới thỉnh an cha mẹ, nàng đột ngột mở lời:

“Con dâu bất hiếu, về làm dâu đã ba năm vẫn không sinh được đích tôn cho nhà ta. Chi bằng cưới thêm cho phu quân một tiểu thiếp, để giữ gìn hương hỏa.”

Mày vẫn xanh, mắt vẫn biếc. Nước da vẫn xanh xao, mái tóc vẫn đen dài. Cặp môi hồng tựa cánh đào thản nhiên đề cập tới chuyện nạp thiếp, ngữ khí hệt như chuyện vãn hàng ngày.

Mẫu thân đưa mắt nhìn phụ thân, như đợi ý ông. Phụ thân chậm rãi gật đầu.

Chẳng để cho y lên tiếng.

Nàng hiểu, y cũng hiểu. Chuyện hôn nhân nào phải riêng của hai người, hôn nhân còn là để duy trì hương hỏa, nối dõi tông đường. Thê không được thì thiếp, thiếp không được thì nàng hầu, một người không được thì cưới thêm người nữa, hai người không được thì nạp thêm người thứ ba, miễn là sinh được cho dòng tộc một mụn cháu trai. Xưa nay trong các nhà thế gia, ai mà chẳng năm thê bảy thiếp.

Đó là bốn phận của nàng. Cũng là bốn phận của y.

Cứ như thế, mọi chuyện đã được định đoạt. Hết như năm đó cưới nàng về.

Nạp thiệp nên cũng chẳng có gì rầm rộ, chỉ thêm một đôi đèn lồng đỏ trước hiên, hai chữ hỉ dán hai bên cánh cửa.

Nàng dịu dàng sửa lại vạt áo cho y: “Kiệu đưa dâu sắp vào đến cổng sau rồi!”

Y khẽ nâng cằm nàng lên, tay miết chút son thoa lên môi, định thuận thế nhìn sâu vào mắt nàng, nào ngờ rèm mi dài thật dài đã khép lại. Ánh mắt y vẫn không rời gương mặt xanh xao của nàng, ngón tay nhẹ nhàng thoa từng chút từng chút son lên môi. Tỉ mỉ dịu dàng như thế.

“Nàng đừng buồn.”

“Có gì đâu, là việc thiệp nên làm mà.”

Bàn tay buông xuống tìm tay nàng, siết nhẹ.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng rao: “Kiệu hoa đã vào cổng sau.”

Từ sau khi nạp thêm tiểu thiệp, tháng ngày cứ cuốn y đi. Tháng hoặc có nhắc thấy nàng ngang qua, đôi bên cũng chỉ là vài câu dặn dò thăm hỏi cũ, người hỏi thuận miệng hỏi, người nghe thuận miệng đáp lời. Một đôi khi, nhìn bóng nàng khuất dần phía cuối hành lang, chìm sau lớp lớp đình đài lầu các, phòng ốc dọc ngang trong phủ, y thoáng thảng thốt.

Vẫn là mày xanh mắt biếc, có điều hình như nhợt nhạt hơn xưa.

Ích gì đâu? Cả y cùng nàng đều hiểu đó là một lẽ dĩ nhiên, hao gầy chỉ tổn tâm can mà thôi.

Qua năm sau, tiểu thiếp hạ sinh một bé gái. Hôm đầy tháng đưa nhỏ, y nhìn thấy nàng.

Vẫn là áo lượt tóc dài, có điều hình như nhợt nhạt hơn xưa.

Qua năm sau nữa, y lại lấy thêm một tiểu thiếp. Lần này chẳng ai an ủi nàng đừng buồn, cả nàng, cả y, cả hai cô tiểu thiếp, đều hiểu là việc đương nhiên phải thế.

Rồi qua năm sau nữa, tiểu thiếp mới cưới sinh một bé trai. Ngày đầy tháng, trong phủ mở tiệc lớn ăn mừng, a hoàn nô bộc đều đeo hoa đỏ trước ngực, song thân y cười nói luôn miệng, cuối cùng cũng sinh được một người nối dõi tông đường.

Chỉ riêng có nàng, năm nay hình như còn tiều tụy hơn xưa.

Tháng lại tháng, năm lại năm, kiệu hoa rồi lại kiệu hoa nối nhau vào cửa ngách. Tân niên rồi Nguyên tiêu, Nguyên tiêu rồi Đoan ngo, Đoan ngo rồi Trùng cửu, Trùng cửu lại Tân niên, dáng gầy gò nhợt nhạt của nàng vẫn thấp thoáng sau cả rừng nhan sắc của đám con hầu tỳ thiếp, đến y cũng chẳng đi chẳng mấy để tâm nữa. Dần dà dần dà, một tà áo lượt cũng nhòa giữa đám muôn hồng ngàn tía...

***

Trong lúc y phải đi xa, nàng ở nhà trở bệnh nặng. Thuốc thang chạy chữa vô hiệu, bệnh trạng càng lúc càng xấu đi. Tiếp được thư nhà, y vội vã trở về. Đã không còn kịp.

Trên giường chỉ thấy nàng nằm đó, mắt nhắm nghiền như ngủ. Gò má tái xanh gầy vơ, mái tóc dài xác xơ, chẳng còn đâu dáng nét nữ tử ngồi trước đài trang năm nào. Có chăng là rèm mi dài thật dài, cùng bờ môi... Nhớ tới bờ môi, y như sực tỉnh, nhìn lại làn môi tái ngắt của nàng, vội ngó quanh tìm hộp son hồng.

A hoàn hầu cận rụt rè thưa: “Đã lâu lắm rồi không thấy thiếu phu nhân tô son điểm phấn.”

Cuống quít nhào lại bàn trang điểm, lật tung các hộp tủ, cuối cùng tìm được một hộp son đã cũ. Vung về mở nắp, là một hộp son dùng dở, lớp son bên trong đã khô cứng lại, hằn vết ngón tay y.

Năm đó, là y hào hứng nói với nàng: “Từ nay, ngày ngày ta sẽ thoa son cho nàng.”

Thần thờ buông rơi cả hộp son. Son đóng cứng trong hộp vỡ ra từng tảng từng tảng, vung vãi dưới chân y, như những mặt vụn thời gian.

Lả tả rơi đầy đất.

ĐÀO TÂM

Tác giả: Fresh Quả Quả

Dịch: willow0412

1. Mộng tưởng

Ta mất hai mươi mấy năm mới tìm thấy nàng, sao có thể dễ dàng bỏ nàng mà đi đây?

Vẫn như mọi ngày, ăn cơm tối xong, ta và Vong Ngôn đi tản bộ, leo lên đỉnh núi nhỏ ngắm mặt trời lặn.

Chàng đột nhiên cười hỏi ta: “Nguyệt Mê, vì sao nàng luôn giấu trong người một thanh chủy thủ vậy? Là sợ chưa thành thân ta có cử chỉ phi lễ với nàng sao?”

Ta cắn cánh tay chàng một cái, từ trong ngực lôi Ngân Tỳ tỏa mùi thơm lạ lùng, đen nhánh như mực đưa cho chàng xem: “Chủy thủ này là trước kia sư phụ tặng cho thiếp, muốn thiếp luôn mang theo bên mình, nói có thể trừ tà hộ thân, ngừa bệnh dưỡng thần.”

“Nguyệt Mê còn có sư phụ sao?” Đôi mắt phượng thâm thúy của Vong Ngôn khẽ nhướn lên, dưới ánh hoàng hôn trên gò mà như ngọc ấy lướt qua chút đỏ tươi nhàn nhạt.

“Trước kia thiếp thể chất yếu ớt bệnh tật quẩn thân, năm mười tuổi, phụ thân mời sư phụ tới điều dưỡng cho thiếp. Sư phụ nói bình sinh sư phụ có hai sở thích, một trong hai sở thích đó là thu nhận đồ đệ, sau đó thiếp bái người đó làm thầy, sư phụ tặng thanh Ngân Tỳ này cho thiếp. Sau đó bệnh của thiếp dần dần tốt lên, nhưng mấy năm gần đây không hề nhìn thấy sư phụ. Nghe phụ thân nói sư phụ nhận đồ đệ còn nhiều hơn cả chim sẻ trong

viện nhà thiếp, có lẽ đã không còn nhớ rõ ai với ai nữa rồi.” Ta nhớ lại cái vị cả người luôn vận đồ đồ kia, đột nhiên có chút cảm khái.

“Quả là người thú vị, mệnh Nguyệt Mê thật tốt, có phụ thân sủng ái lại được sư phụ yêu thương, bây giờ vì ta mà từ bỏ tất cả, còn ta trừ tấm chân tình ra, cũng không thể cho nàng bất cứ thứ gì...”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Đừng nói như vậy, chỉ cần có thể ở bên chàng, thiếp cái gì cũng không sợ. Đồng ý với thiếp nhé Vong Ngôn, mặc cho phát sinh chuyện gì đi nữa cũng không được rời xa thiếp.”

“Ta mất hai mươi mấy năm mới tìm thấy nàng, sao có thể dễ dàng bỏ nàng mà đi đây?”

Vong Ngôn cười dịu dàng, tà áo trắng tung bay trong gió, đôi mắt đen láy như mực nhìn ta, phảng phất như có thể nuốt hết toàn bộ thập phương[3] thế giới.

Ta và Vong Ngôn quen biết nhau là vào một năm trước, lão phu tử phụ thân mời đến dạy ta bỗng nhiên đổ bệnh nặng, học sinh của ông thay ông dạy ta cầm kỳ một khoảng thời gian. Ngày ấy ta lại lười biếng dậy muộn, kì kèo mè nheo mãi mới chịu ra đình, Vong Ngôn đang đánh đàn chờ ta, mặt đang cúi xuống, tựa như người trong tranh vẽ. Đôi ta vừa gặp đã đem lòng mến mộ, lâu ngày sinh tình, càng không thể vãn hồi.

Lâm gia mấy đời đều con một, năm mẫu thân sinh ta vì khó sinh mà qua đời, phụ thân thâm tình, không cưới vợ nạp thiếp, trong nhà lại neo người, còn ta từ nhỏ thể chất yếu ớt bệnh tật quấn thân. Mặc dù Lâm gia không phải danh gia vọng tộc gì, nhưng nhiều thế hệ kinh thương, cũng được coi là giàu nhất một phương. Phụ thân thương yêu ta, luôn trăm y ngàn thuận, lo liệu việc hôn nhân của ta cũng vô cùng thận trọng, gia thế tương mạo đối phương phải hoàn mỹ vô khuyết. Lúc ấy ta chỉ nghĩ con gái thì phải lập gia đình, lén lút chạy tới nhìn trộm thấy không quá mức khó coi liền đồng ý

luôn, lại không ngờ từ ngày gặp gỡ Vong Ngôn, chàng đã câu mất hồn ta, hôn sự đương nhiên không chịu thuận theo. Phụ thân nói quân tử nhất ngôn, không cho ta từ hôn, không ngờ sau lưng ta lại ngầm đe dọa dụ dỗ Vong Ngôn, thì ra cũng chỉ vì ngại dòng dõi, ngại Vong Ngôn không tiền không thế mà thôi.

Vì thế liền diễn ra mấy tình tiết thư sinh tiểu thư trong tiểu thuyết, ta theo Vong Ngôn bỏ trốn, đến một nơi tên là Uyển thành, khi rời nhà ta mang theo rất nhiều ngân phiếu đồ nữ trang, Vong Ngôn không chịu dùng tới một phân tiền của ta. Chúng ta mua một căn nhà nhỏ ở vùng ngoại ô, hầu như tiêu hết toàn bộ số tiền tích góp mấy năm nay của chàng. Vong Ngôn lại vô cùng lạc quan, cười kiên định, vò rối tóc ta: “Đường đường là nam tử, chẳng lẽ ngay cả vợ mình mà cũng không nuôi nổi ư?”

Quả thực, Vong Ngôn tài hoa đầy bụng, nhưng không hiểu vì sao cho đến bây giờ chàng không màng tới công danh. Ta cũng không muốn chàng làm quan, cho dù phải chịu hết toàn bộ sự cản trở gây rối của phụ thân cũng không cố vũ chàng để đạt thành danh quay về cưới ta. Dù sao thanh quan khó làm, tham quan ta lại xem thường. Mà với tính tình Vong Ngôn, ngay thẳng không khuất phục, cứng như khúc gỗ, sẽ chỉ càng làm ta thêm lo lắng. Ta chỉ muốn tìm một nam tử thâm tình giống như phụ thân, chỉ đối tốt với một mình ta, có nhiều thời gian ở bên ta.

Chọn ngày lành tháng tốt, ta và Vong Ngôn cuối cùng cũng bái đường thành thân dưới sự chứng kiến của hàng xóm láng giềng, bắt đầu cuộc sống mới. Vong Ngôn làm phu tử ở một trường tư thực, rảnh rỗi thì bán thư họa, viết hộ thư từ. Ta thu lại tính tình bướng bỉnh hồi còn thiếu nữ, bắt đầu học cách lo liệu việc nhà, Vong Ngôn luôn sợ ta mệt nhọc, vừa về đến nhà cái gì cũng tranh làm. Sợ ta nhàm chán, còn quây hàng rào trong sân, trồng nhiều hoa cỏ, nuôi rất nhiều gà con vịt con.

Ban đêm, ta thích nằm sấp trên ngực chàng nghe chàng kể chuyện dã sử trong sách. Khi chàng có nhã hứng, sẽ làm thơ đọc ta nghe, vừa đọc vừa cắn

vành tai ta, đêm xuân màn hương, triền miên đến chết, ngày tháng chẳng những không vất vả khổ cực mà còn tràn ngập trong tình thú.

Thời gian nháy mắt đã trôi qua nửa năm, nha hoàn Tiểu Hương theo hầu ta ngẫu nhiên sẽ gián tiếp nhờ người đưa đến cho ta chút tin tức trong nhà. Lúc ta chạy trốn phụ thân quả thực giận tím mặt, nhưng lại không phải người đi tìm, mà chỉ nhốt mình trong phòng một ngày một đêm, sau đó không cho phép bất luận kẻ nào nhắc đến chuyện của ta, có lẽ là tâm đã nguội lạnh, coi như không có đứa con gái như ta.

Gần đây nghe được tin thân thể phụ thân tựa hồ có chút không khỏe, nghĩ đến mình không thể ở bên cạnh cha tận hiếu, khó tránh khỏi lo lắng hoảng hốt. Vong Ngôn thấy ta mất ngủ cả đêm, rầu rĩ không vui, nửa đêm ôm lấy ta nói muốn ra ngoài ngắm hoa.

Dưới ánh trăng, hoa mẫu đơn chúng ta trồng khi mới tới nay đã nở hoa, một màu đỏ rực, đẹp rung động lòng người, hơi phủ lên ánh trăng bàng bạc, trong hoa lộ mang theo chút thần bí. Vong Ngôn rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, tấu lên khúc “Phượng cầu hoàng”. Ta múa trong gió, cười nhìn chàng, muốn thời khắc này vĩnh viễn ngưng lại.

Vong Ngôn mớm rượu cho ta, đè ta dưới hoa mẫu đơn, nụ hôn mạnh mẽ dữ dội trước đây chưa từng có: “Nguyệt Mê, ta hận không thể gặp nàng sớm mấy năm.”

Ta thở hào hển bắt lấy ngón tay chàng thả trên bờ môi ta, khẽ cắn: “Chúng ta bây giờ không phải trường tương tư thủ[4] sao? Nhưng có một ngày thiếp hồng nhan già đi, Vong Ngôn, chàng có còn yêu thiếp như vậy nữa không?”

Vong Ngôn thề son sắt: “Sông cạn đá mòn, ta quyết không phụ nàng.”

Vân phiên vũ phúc, cánh hoa mẫu đơn thấp thoáng tầng tầng lớp lớp, rơi rụng bay lá tả, trước mắt ta là mộng ảo tươi đẹp. Một mối vô bờ ta chợp

mắt một lát rồi tỉnh lại, ánh trăng vẫn chiếu rọi sáng ngời, ta đắp trên người áo choàng của Vong Ngôn, đầu gối trên đùi chàng, không có chút cảm giác lạnh hay không thoải mái nào cả, Vong Ngôn vẫn thời thời khắc khắc sờ sóc ta như vậy.

Ta mở to mắt nhìn chàng, chàng khoác trên người chiếc áo trong, cánh tay lộ ra ngoài, trong tay cầm bầu rượu, ngửa đầu uống từng ngụm từng ngụm. Một mùi thơm ngào ngạt mê ly, khuôn mặt nghiêng nghiêng lạnh lùng ta chưa từng thấy bao giờ.

Trên cánh tay chàng có hai vết sẹo đã mờ nhạt đi, nhưng lại đè nặng lòng ta chưa bao giờ biến mất.

Đó là lúc chúng ta mới quen nhau được ba tháng, ta đã yêu Vong Ngôn sâu đậm, tình ý thắm thiết, chàng vẫn như trước kiêng kị thân phận tiểu thư của ta, đối với ta vẫn như gần như xa, còn có chút lảng tránh. Ta đối với chàng tràn ngập tò mò, hỏi lung tung này nọ, khi chàng nói với ta chuyện chàng thích làm nhất là sáng sớm tinh mơ đi lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, sau đó ta làm ấm lên đôi chân chàng mang ta đi cùng, cho dù là mặt trời lặn cũng được. Chàng bị ta quay như chong chóng, đành vụng trộm dẫn ta ra ngoài.

Kết quả là không ngờ lúc trở về sắc trời tối om, chúng ta rơi nhầm vào bẫy của thợ săn. Vong Ngôn vì kéo ta còn bị thương. Ngọn núi đen kịt, nơi nơi vang lên tiếng kêu của các loại thú hoang, ta sợ hãi bật khóc. Ban đêm trời lại đổ mưa to, Vong Ngôn ôm chặt ta, an ủi ta thợ săn sẽ tới xem con mồi, đến lúc đó sẽ có người cứu chúng ta ra ngoài. Nhưng không ai nghĩ tới, chúng ta bị nhốt rông rã ba ngày, ta vừa đói vừa sợ, còn sốt cao. Vết sẹo trên cánh tay Vong Ngôn là bị ta cắn, trong cơn mê man chàng luôn an ủi ta, nói sẽ ở bên ta, muốn ta uống chút máu để duy trì, sẽ nhanh chóng có người tới cứu.

Sau đó cuối cùng cũng có người tìm thấy, ta hạ sốt, nghỉ ngơi một thời gian thì không còn gì đáng ngại, Vong Ngôn lại mất quá nhiều máu, miệng vết thương bị nhiễm trùng, thiếu chút nữa là mất mạng. Ta khóc đến tê tâm liệt phế, phụ thân lúc đó mới biết chuyện của chúng ta, tuy rằng mời đại phu tốt nhất tới, nhưng lại không cho chúng ta tiếp tục qua lại nữa.

Có lẽ lúc trước tình yêu của ta với Vong Ngôn chỉ là yêu thích ngưỡng mộ, nhưng sau lần đồng sinh cộng tử đó, mới chân chân chính chính là khắc sâu vào xương tủy, bệnh đã ăn sâu vào xương tủy, ta toàn tâm toàn ý tín nhiệm và giao phó cho chàng, cho dù bảo ta vứt bỏ toàn bộ thế giới này, ta cũng muốn ở bên chàng.

Cho dù Vong Ngôn khen ta xinh đẹp nhường nào, ta biết đó chỉ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Ta diện mạo bình thường, nữ công rồi tinh rồi mù, cầm kỳ thư họa cũng học không giỏi. Duy chỉ có một điều khá hơn các tiểu thư khác, đại khái cũng được coi là tài nấu nướng. Mặc dù từ nhỏ có người hầu hạ, nhưng không phải là mười ngón tay không dính nước xuân, ta thường xuyên xuống bếp nấu cho phụ thân. Cho nên bây giờ trong những lúc rảnh rỗi, ta thường biến hóa món ăn lấy lòng dạ dày Vong Ngôn.

Chàng cầm chiếc đũa, nếm thử cá lư hấp ta vừa làm, nhướn lông mày tán thưởng: “Tuy rằng giống nhau nhưng cảm giác món ăn Nguyệt Mê làm hương vị không giống tiệm ăn bên ngoài.”

“Không giống chỗ nào?” Ta có chút đặc ý.

Vong Ngôn nhìn con cá trong mâm trắng mịn thơm phức tựa hồ còn run nhè nhẹ, lắc lắc đầu: “Nói không nên lời, chỉ cảm thấy rất tươi ngon, vị ngon đến cực điểm.”

“Nướng tử chàng có khả năng như vậy, vậy buổi tối chàng có thể bồi nàng đi xem kịch đèn chiếu[5] không?”

Vong Ngôn trợn to hai mắt: “Chúng ta đã đi liên tục mười ngày rồi.”

Ta cười một tiếng, không thuận theo làm nũng trong ngực chàng: “Nhưng thiếp rất muốn biết đoạn sau của câu chuyện ra sao?”

“Ta có thể kể nàng nghe, chuyện xưa ta cũng biết.”

“Không muốn không muốn, chàng không biết diễn.”

Vong Ngôn bất đắc dĩ sờ đầu ta: “Được được được, ta bồi nàng.”

Nhưng buổi tối kịch hay đang diễn, hàng xóm lại vội vàng chạy tới báo với ta, nói nhà ta cháy. Ta và Vong Ngôn vội vàng trở về, mặc dù cứu được lửa, nhưng trong phòng lại cháy sạch. Lửa bắt đầu cháy từ phòng bếp, khi ra khỏi nhà ta còn hầm nồi canh, đoán chừng bếp lửa đóng không kín, đóm lửa nhỏ bắn lên đóng củi? Cửa cải chằm chỉ gom góp hơn nửa năm nay bị hủy đi như vậy, bảo ta làm sao không đau lòng cho được, còn cả nhiều ngân phiếu ta mang theo lúc rời nhà và những thư họa của Vong Ngôn nữa chứ.

Vong Ngôn an ủi ta, nói người không sao là tốt rồi. Ta ngẫm lại thấy cũng phải, chỉ cần Vong Ngôn còn ở bên cạnh ta, hai chúng ta đều bình an, còn trân quý hơn bất cứ thứ gì trên đời này.

2. Mộng tỉnh

Mỗi người đều tự cho mình là một vai chính trong vở kịch, bỗng một ngày nọ phát hiện ra mình chỉ là vai phụ, đó là lúc thương tâm nhất.

Đảo mắt nửa năm lại trôi qua. Tiểu Hương đột nhiên truyền tới tin tức phụ thân bị bệnh nặng, ta và Vong Ngôn vội vàng chạy về Lâm phủ. Gần một năm, phụ thân già đi rất nhiều, yếu ớt ngồi ở đầu giường vậy ta với ta. Ta ôm cha khóc lớn, tỏ vẻ biết sai, nhưng cha tuyệt không tức giận vì đã sinh ra ta mà chỉ hỏi thăm ta có khỏe hay không. Bệnh tình lúc tốt lúc xấu kéo dài một tháng, đêm trước khi cha ra đi dặn dò ta nếu có chuyện gì phải đi núi Bạch Vụ tìm sư phụ Đan Tham, sau đó cha mất.

Ta lo liệu hậu sự, còn phải tiếp nhận gia nghiệp Lâm gia, trước kia phụ thân dạy ta quản lý sổ sách ta đều không thích học, Lâm gia lại không thể không có người kế tục, phụ thân chỉ có thể mong chờ ở vị hôn phu của ta, tiếc rằng Vong Ngôn là người không thích kinh thương, ta đoán đây là một trong những nguyên nhân cha không hài lòng Vong Ngôn. Cho dù phần lớn công việc đều có quản gia lo liệu, nhưng ta vẫn còn rất nhiều chuyện phải quan tâm lo lắng.

Vong Ngôn tìm một học đường gần nhà dạy học, cuộc sống của chúng ta tựa hồ vẫn giống như lúc trước không có biến đổi gì to lớn, nhưng ta không còn nhàn nhã tự tại như trước. Cứ như vậy ba năm lại trôi qua, có thể là do ta làm lụng quá vất vả, thân thể yếu đi rất nhiều, luôn ho khan, mơ hồ có dấu hiệu bệnh cũ tái phát. Tháng chạp ta nhiễm phong hàn, bệnh ngày một nặng hơn, chỉ nằm ở trên giường hơn nửa tháng.

Mỗi ngày Vong Ngôn từ học đường trở về đều ở trong nhà chăm sóc ta, cũng không thể không tiếp nhận và xử lý một vài công việc trong phủ. Có đôi khi ta ước ao mình có một ca ca hoặc đệ đệ thì sẽ tốt biết mấy, cũng thường xuyên hoài niệm căn phòng nhỏ ở Uyển thành, nhớ lại hồi ta còn nuôi gà con vịt con trong sân.

Mời tới rất nhiều đại phụ, nhưng bệnh không trị được tận gốc, cơn ho ngày càng dữ dội, còn thường xuyên ù tai, hoa mắt chóng mặt, cả ngày ngủ mê man. Ban đêm thường xuyên gặp ác mộng giật mình tỉnh giấc, trong mộng thi thể ta bị vứt tới vùng hoang vu, thú hoang đến ăn phủ tạng của ta, chim ưng đến mổ mắt ta, ta đau đến bưng tỉnh, mà không thể nhúc nhích dù chỉ một chút. Khi tỉnh lại đầu đầy mồ hôi, luôn có cảm giác như mình vừa chết đi một lần. Ta trở nên giống trẻ con, luôn thích cố tình gây sự, lôi kéo Vong Ngôn muốn chàng một tấc cũng không rời ta. Cho tới giờ chàng vẫn trăm ý ngàn thuận, cầm tay ta tản bộ trong vườn, tự mình xuống bếp nấu canh cho ta. Thời tiết tốt còn đưa ta ra ngoài ô cưỡi ngựa thả diều.

Bệnh của ta mặc dù dần dần tốt lên, nhưng đầu óc ta có chút biến đổi, thường xuyên đau đầu, buồn nôn, xuất hiện những ảo giác khác nhau. Hơn nữa gần đây có một khoảng thời gian Vong Ngôn luôn vội vội vàng vàng ra ngoài từ sáng sớm, đến tận khuya mới trở về, nói là việc làm ăn xảy ra vấn đề. Ta cảm thấy mỗi lần về chàng đều mệt mỏi khắp người, sắc mặt tái nhợt, thấy mà đau lòng, ngẫu nhiên ta ngửi thấy trên người chàng có mùi hương lạ, nhìn không được hoài nghi chàng bên ngoài có nữ nhân khác hay không. Cứ như vậy một tháng sau, bệnh của ta đỡ hơn một chút, thì chàng lại ngã bệnh, cả người gầy đi một vòng, nhưng vẫn ba ngày hai bữa kiên trì xuất môn. Ta bảo Tiểu Hương theo dõi chàng, kết quả Tiểu Hương quay về bẩm báo lại Vong Ngôn mỗi ngày sau khi rời cửa hàng thường đi đến một tòa nhà xa lạ, ta lại càng thấp thỏm lo lắng.

Vốn ta chẳng có tư sắc gì, bây giờ tuổi xuân cũng trôi qua không lưu lại chút nào. Gương mặt trong gương xương gò má nhô cao, hai má hõm xuống, tái nhợt đến đáng sợ. Vong Ngôn có phải chàng đã thay lòng đổi dạ? Ta vừa hận lại vừa ghen, trong mộng đều là cô gái quyến rũ vận áo đỏ quần lầy Vong Ngôn, hết lần này đến lần khác dụ dỗ lôi kéo chàng. Mà khi tỉnh mộng, phát hiện mình đang đứng bên hồ sen, tay cầm chủy thủ, sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi.

Vong Ngôn mời đại phu tới khám, chứng mộng du của ta càng ngày càng nghiêm trọng, khi tỉnh lại luôn thấy mình đứng ở những nơi khác nhau, trong phủ cũng dần dần lan truyền lời đồn. Tính cách ta càng lúc càng thay đổi thất thường, thường xuyên nổi giận vô cớ. Bất luận Vong Ngôn săn sóc khuyên bảo thế nào ta cũng không chịu nghe, bóng hình trong mộng đó bắt đầu xuất hiện cả vào ban ngày, thường xuyên bay lượn chung quanh ta và Vong Ngôn, cười quyến rũ. Ta chửi mắng ả, lấy sách ném ả, bảo ả cách xa Vong Ngôn ra, bọn hạ nhân đều đồn rằng ta phát điên rồi.

Ta thật sự không chịu nổi nghi thần nghi quỷ như vậy nữa, quyết định hỏi rõ Vong Ngôn, ngày hôm đó chàng lại trở về rất sớm, làm toàn món ta

thích.

“Nguyệt Mê, nàng quên rồi sao? Hôm nay là sinh nhật nàng, ta có món quà tặng nàng?”

Vong Ngôn di chuyển nến đỏ, ở sau tấm bình phong diễn cho ta xem một đoạn kịch đèn chiếu thư sinh tiểu thư bỏ trốn.

“Hay không? Nàng không phải luôn hoài niệm nó sao? Ta học suốt cả một tháng, bì nhân này là ta tự tay làm đó, xem nè, cái này có giống ta không, cái này có giống nàng không?”

Ta nhào vào lòng Vong Ngôn, lệ rơi đầy mặt, thì ra mỗi ngày chàng về muộn tất cả đều là vì ta, vậy mà ta luôn nghi ngờ chàng

Biết chàng không thiện kinh thương, ta khuyên chàng có một số chuyện không cần quá để tâm. Đại nghiệp Lâm gia, cho dù thua lỗ cũng không sợ lụn bại không vực dậy nổi. Chàng lại lắc đầu nói không thể để phụ thân ở dưới suối vàng thất vọng, càng không muốn những người khác coi thường.

Sau việc này tâm trạng ta cuối cùng cũng an ổn, gần đây lại nôn mửa dữ dội, Tiểu Hương đoán là ta có thai, muốn mời đại phu đến xem, ta vừa nghe trong lòng vui mừng, tinh thần phấn chấn muốn đích thân tới y quán.

Đại phu chẩn đoán chính xác tin ta có thai, ta hận không thể lập tức bay đến bên người Vong Ngôn nói cho chàng biết. Biết ta là tiểu thư Lâm gia, đại phu nhờ ta thuận tiện mang chút dược liệu về cho Vong Ngôn, nói là chàng đặt chúng. Ta nhìn qua thấy tất cả đều là đông trùng hạ thảo, nhân sâm, toàn là loại thuốc bổ quý hiếm giá không hề rẻ. Đại phu lại nói hai năm trước Vong Ngôn bắt đầu thường xuyên tới các hiệu thuốc lớn đặt các loại dược liệu quý hiếm.

Trong lòng ta mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, trong phủ cũng không có người cần một lượng thuốc bổ lớn như vậy. Suy đi nghĩ lại, ta vào kho điều tra,

quả nhiên rất nhiều loại dược liệu quý hiếm đã bị Vong Ngôn lấy đi. Cả người ta đổ đầy mồ hôi lạnh, bước vào trong mật thất, cẩn thận kiểm kê, phát hiện ngay cả rất nhiều khế ước khế đất, ngọc ngà châu báu đều không cánh mà bay.

Nhất thời ta vô cùng hoảng sợ, nghĩ lại lúc ta lần đầu tiên gặp Vong Ngôn, gặp nạn, bỏ trốn, thậm chí là trận đại hỏa kia, dường như tất cả đều là một âm mưu. Cả đêm không chợp mắt, ngày hôm sau sáng sớm như thường lệ Vong Ngôn tự mình đi phòng bếp làm bữa sáng cho ta, ta lặng lẽ đi theo, lại nhìn thấy chàng lôi từ trong ngực ra một ống trúc thổi chút bột phấn vào trong bát cháo, nhất thời tim ta ngừng đập, da đầu tê dại.

Ban đêm ta tìm thấy trong ngăn tủ ống trúc kia, khều một chút phấn bọc lại đưa cho người khám nghiệm tử thi trong nha môn kiểm tra, người khám nghiệm tử thi nói đó là hoa Mạn Đà La chiết xuất thành dược, có thể khiến người ta hóa điên. Trong khoảng khắc đó ta hiểu ra tất cả, ta như sụp đổ, cả người lạnh lẽo đến phát run, phảng phất như bị một cái lưới lớn bao phủ không cách nào thở được. Vội vội vàng vàng gọi Tiểu Hương, đưa cho nó rất nhiều bạc, bảo nó lập tức đi núi Bạch Vụ tìm một người tên Đan Tham đến xem bệnh cho ta, sau khi trở về nhất định sẽ trọng thưởng.

Tiểu Hương bị dọa chết khiếp, không chịu nhận tiền: “Chỉ cần là tiểu thư căn dặn, Tiểu Hương nhất định thịt nát xương tan, chẳng lẽ tiểu thư còn không tin tưởng nô tì sao?”

Ta thầm cười khổ, tin ư? Bây giờ ta còn biết tin ai?

Vì tình yêu sẵn sàng trả giá vậy mà tất cả chỉ là một âm mưu mà thôi, bị vây trong khiếp sợ và hoảng hốt ta vừa oán vừa hận, nhưng còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào cho phải, Vong Ngôn đã ra tay trước rồi.

Đêm đó đôi ta đều trằn trọc khó ngủ, chàng đột nhiên ngồi dậy vẩy thuốc bột lên mặt ta, thân thể ta không cách nào cử động. Chàng châm ngọn

nến, cầm thanh chủ thủ ta luôn đặt bên gối lên, lưỡi dao lấp lánh ánh vào mặt ta. Ta mở to mắt, nhìn chàng mà đau xót. Thật sự không nghĩ tới, nhiều năm vợ chồng như vậy, mà chàng muốn tự tay giết ta!

Gương mặt ôn nhu mà ta biết trước kia giờ đây không chút biểu cảm: “Nguyệt Mê, nghe nói hai ngày nay nàng ngầm kiểm kê cẩn thận tất cả các khoản mục trong phủ, có lẽ nàng đã biết hết tất cả, vì sao còn chưa hỏi ta?”

Hỏi cái gì đây? Sự thật đã như vậy. Nếu thiếp nói ra, thì không còn cách vấn hồi.

Trong mắt Vong Ngôn hiện lên chút áy náy: “Sớm hay muộn cuối cùng cũng có một ngày nàng sẽ biết, nhưng không ngờ lại tới nhanh đến như vậy.”

Vong Ngôn, thiếp không phải nữ nhân ngu ngốc, cho đến bây giờ đều không phải, chỉ vì thiếp quá yêu chàng, cho nên mấy năm nay mới không nhận ra chàng đang lừa gạt nói dối thiếp mà thôi!

“Tuyên Tuyên là người yêu thanh mai trúc mã của ta, cha mẹ chúng ta đều mất sớm, nhiều năm nay, ta vẫn chăm sóc nàng.”

Tuyên Tuyên? Ắ tên Tuyên Tuyên sao? Thiếp đột nhiên rất ngốc nghếch muốn biết ả rốt cuộc đẹp hơn thiếp đến nhường nào, mới có thể khiến chàng vì ả mà đối đãi với thiếp như vậy...

“Nàng ấy mắc phải bệnh lạ, cần rất nhiều tiền mua thuốc, ta không còn cách nào khác.”

Cho nên chàng dồn hết tâm trí tìm mọi cách tiếp cận thiếp? Đối tốt với thiếp, thậm chí cùng thiếp bỏ trốn? Thì ra tất cả những lời thề non hẹn biển đều là giả ư?

“Nàng đừng nhìn ta như vậy! Đại tiểu thư lớn lên trong phú quý giàu sang như nàng vĩnh viễn không hiểu được cuộc sống qua ngày nương tựa vào nhau của chúng ta như thế nào đâu, vĩnh viễn không hiểu được đối với nàng ấy được một lần ngắm bình minh là chuyện xa xỉ thế nào đâu! Ông trời đối với chúng ta tàn nhẫn như vậy, vì sao ta không thể tàn nhẫn với nàng?” Vong Ngôn tức giận thét lên, trong mắt đều là mâu thuẫn và thống khổ. Vung tay đâm xuống, Ngân Tỳ tàn nhẫn cắm vào ngực ta.

Ta đau đớn run rẩy, miệng phun máu tươi, cười khổ, Lâm Nguyệt Mê ta đời này đã làm sai chuyện gì, mà có kết cục như vậy? Vì phú bất nhân[6] sao? Sai vì đã sinh là người Lâm gia sao? Hay là vì yêu Thẩm Vong Ngôn?

“Đứa, đứa bé... Vong Ngôn, cầu xin chàng, vì đứa bé trong bụng...” Ta cố gắng mở miệng muốn ngăn chàng lại, cho dù là vì con của chúng ta, cầu xin chàng rủ lòng từ bi, được không?

Vong Ngôn như bị sét đánh, không tin nhìn ta, ra sức lắc đầu: “Đứa bé?”

Ta cố gắng muốn gật đầu, nhưng không nhúc nhích được, chỉ có thể ra sức mỉm cười với chàng.

Thân thể Vong Ngôn run rẩy dữ dội, trong mắt đều là do dự và không đành lòng. Chàng cúi đầu nhìn máu tươi dính đầy tay mình, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt ta: “Nguyệt Mê, không kịp nữa rồi, ta không quay đầu lại được rồi. Ta vốn không muốn như vậy, nhưng ta biết nàng sẽ không cho phép ta đưa nàng ấy vào cửa, cho nên ban đầu chỉ ta muốn nàng thần chí không tỉnh táo mà thôi, sau này, ta nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt. Nhưng, nếu nàng đã biết, tất nhiên sẽ không chịu buông tha Tuyên Tuyên, ta chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường[Z], Nguyệt Mê, nàng đừng hận ta...”

Nói xong lại tàn nhẫn đâm một đao vào ngực ta. Ta đau đớn nhắm mắt lại, cả người chết lạng lạnh như băng.

Thâm Vong Ngôn, trong lòng chàng, thiếp là người độc ác như vậy sao? Chàng vì ả, không cần thiếp thì thôi, ngay cả cốt nhục của mình chàng cũng không cần nữa sao?

“Nguyệt Mê...” Chàng gọi tên ta, đưa tay thăm dò hơi thở của ta, lại tàn nhẫn đâm nhát dao thứ ba. Máu tươi dính dính chảy đầy người ta, Vong Ngôn dùng chân trái giuờng cuốn ta lại, ôm ta đi đến hậu viện ném xuống cái giếng cạn, sau đó dùng tảng đá lớn che miệng giếng lại.

3. Mộng diệp

Có phải tất cả tình yêu trên thế gian này, cuối cùng đều chỉ là phản bội?

Chung quanh một màn đêm tăm tối, ta trợn to hai mắt nhìn trong bóng đêm. Chỉ lát sau, mơ hồ nghe thấy tiếng kêu la “Cháy” cùng tiếng thanh la đồn dập. Quả thực, mọi người đều đã biết nữ chủ nhân điên điên dại dại, Vong Ngôn quen lừa gạt như vậy có thể tìm một ngàn cách giải thích không chệ vào đâu được cái chết hay mất tích của ta.

May mắn là chàng không tìm một nơi vắng vẻ để chôn ta, hay là cắt thành tám khúc hủy thi diệt tích[8]. Ta chìm trong không gian u tối, quên đi cái gì gọi là đau đớn và sợ hãi. Khi ngủ khi thức, mơ mơ màng màng, phảng phất như quay trở về quãng thời gian mơ hồ trước kia, lại không ngừng mơ thấy những ngày ta và Vong Ngôn ở bên nhau, không biết qua mấy ngày, cuối cùng cũng có người di chuyển tảng đá phía trên, ánh trăng bàng bạc rót vào đáy giếng, ta nhìn thấy một nét đỏ tươi thoáng hiện lên, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Sư phụ Đan Tham lần này trong dáng vẻ của một công tử trẻ tuổi tuấn tú, nhưng trong nụ cười kia mang theo chút lỗ mãng. Sư phụ như một phiến lá đỏ rơi xuống bên người ta, cứu ta ra khỏi đáy giếng, rút ra thanh Ngân Tỳ vẫn cắm trên ngực ta, máu tươi bắn tung tóe, nhưng nhanh chóng ngừng lại, Tiểu Hương ở sau lưng sư phụ bị dọa đứng ngậy ra đó.

Cơ thể suy nhược, ta hơi cúi thân co rúc vào trong ngực sư phụ, hồi lâu sau mới nói ra một câu.

“Sư phụ, con đói...”

Đan Tham mang ta và Tiểu Hương rời Lâm phủ, quay về núi Bạch Vụ dưỡng thương. Ta quay đầu nhìn lại, hốc mắt khô khốc. Lâm phủ là nhà của ta, Vong Ngôn là tướng công của ta, bất luận như thế nào, quyết không nhường cho kẻ khác!

Xa cách nhiều năm, sư phụ Đan Tham là người kỳ quái nhất trên đời mà ta từng gặp. Sư phụ là được sư giỏi nhất trên thế gian này, cũng là họa sư tài hoa nhất. Bất quá người ta họa cảnh, Đan Tham họa bì. Đôi khuôn mặt như thay quần áo, ta chưa bao giờ biết được khuôn mặt thực sự của sư phụ trông như thế nào. Đôi khi sư phụ là nam nhân, có đôi khi lại là nữ nhân, tuy rằng thu nhận vô số đồ đệ, nhưng bên cạnh sư phụ luôn chỉ có các loài động vật. Trước kia sư phụ thường hay nói lòng người không thể tin, ta còn không hiểu, bây giờ biết rõ thì đã quá muộn màng.

Ta nói với sư phụ ta muốn trả thù, sư phụ liền gỡ mặt ta ra, đổi bằng khuôn mặt một phụ nhân bình thường, nước da ngăm đen, đầy dấu vết năm tháng làm lụng vất vả. Mà khi ta nhìn thấy mặt mình, bắt sư phụ treo trên tường phòng, bên cạnh vô số khuôn mặt đủ loại đủ kiểu khác, bình thản nhắm mắt, phẳng phất như đang ngủ say vậy.

Nửa năm sau, ta lấy thân phận nữ đầu bếp trở về Lâm phủ, nữ tử Tuyên Tuyên mà Vong Ngôn nói nay đã chuyển vào trong phủ, đối với bên ngoài nói là biểu muội xa tới đây nương nhờ, nhiễm bệnh nặng, ở một mình trong khu viện nhỏ hẻo lánh, cũng không phô trương. Mà ta bị ngọn lửa đêm đó thiêu chết ở thư phòng phía nam, Vong Ngôn vì cứu ta mà bị bỏng nghiêm trọng, nằm trên giường hai tháng. Mặc dù rất nhiều người không tin, nhưng việc ta mắc chứng bệnh mộng du bị người trong phủ truyền ra ngoài nên ai ai cũng biết, xảy ra sự cố ngoài ý muốn cũng không có gì ngạc nhiên, hơn

nữa Vong Ngôn là người hiền lành tốt bụng, không người nào không thích. Mà cho dù có hoài nghi, cũng không có ai tìm ra chứng cứ cả.

So với trước kia Vong Ngôn càng tái nhợt gầy yếu, luôn đi đi về về vội vàng, luôn lo lắng ưu phiền, đại giang nam bắc mời một vị lại một vị danh y. Mỗi ngày đều tự xuống phòng bếp sắc thuốc, lượng thuốc càng ngày càng nhiều, ta đoán chừng có lẽ ả bệnh nặng không còn sống được bao lâu nữa. Ta luôn muốn được nhìn thấy mặt ả một lần, thường ẩn sau bụi cây bụi hoa trong viện ả ở, nhưng chỉ thấy qua bóng hình yếu ớt mỏng manh ánh trên cửa sổ, nghe thấy Vong Ngôn dùng giọng nói dịu dàng gấp trăm gấp ngàn lần trò chuyện với ả, dỗ ả vui vẻ.

Mãi cho tới hai tháng sau vào một đêm trăng tròn, Vong Ngôn dìu ả ra ngoài tản bộ, rốt cuộc ta mới nhìn thấy nữ tử đã hủy hoại cả đời ả. Dưới ánh trăng ả trắng tựa ngọc mài, xinh đẹp không có chút sinh khí. Ta không thể diễn tả cảm xúc trong lòng ta lúc này là gì, chỉ đang suy nghĩ, cả đời này Vong Ngôn cơ hồ chỉ vì ả mà sống, vậy nếu ả chết đi, liệu Vong Ngôn có đi theo ả hay không?

Vì thế ta nhờ sư phụ tới xem bệnh cho ả, Quý Y Đan Tham trong truyền thuyết có thể khởi tử hồi sinh mà nói, chắc hẳn ả sẽ tin. Tránh khỏi tai mắt của Vong Ngôn, sau khi thiết kế tính toán cẩn thận, Đan Tham đổi thành khuôn mặt một lão nhân râu tóc bạc phơ đức cao vọng trọng kê đơn thuốc cho ả, sau đó nói ngày sinh tháng đẻ của Vong Ngôn và đưa Ngân Tỳ cho ả, nói cần phải dùng tim một người như vậy để làm thuốc dẫn, sư phụ chỉ lưu lại nơi này ba ngày, muốn ả trong vòng ba ngày phải tìm ra. Sau đó sư phụ dẫn Tiểu Hương cũng được thu làm đồ đệ quay về núi Bạch Vụ trước.

Trước kia kỳ thực Vong Ngôn đã kể cho ta nghe một câu chuyện tình yêu xưa đẹp đẽ thế lương cảm động cỡ nào, một người bệnh nan y, một người không rời không bỏ, thậm chí trăm cay nghìn đắng, nhẫn nhục chịu đựng, cuối cùng không từ thủ đoạn, ra tay giết người. Nếu ta là người khác, sớm đã bị cảm động rồi. Chỉ tiếc là người bị hi sinh kia lại là ta.

Ta yêu Vong Ngôn như vậy, nếu chàng bị bệnh, ta sẽ không chút do dự vì chàng mà gả cho người khác, thậm chí ra tay giết người. Ta cố gắng đứng trên góc độ của Vong Ngôn mà cân nhắc, cố gắng tự bảo với lòng mình không nên hận chàng. Nhưng những lời thề non hẹn biển kia, lưỡi dao lạnh băng đã xé rách toàn bộ tình yêu và hạnh phúc của ta, còn cả đứa con trong bụng ta, ta có thể không hận sao? Có thể không hận sao?

Nhưng thiếp không muốn tổn thương chàng Vong Ngôn à, thiếp yêu chàng, thiếp không nỡ. Thiếp chỉ muốn xem, nữ nhân kia có phải cũng yêu chàng sâu đậm như chàng yêu ả không, có thật như vậy hay không, có đáng để chàng yêu...

Đêm thứ ba, ta đứng bên ngoài cửa sổ, nhìn một màn kịch như trong dự liệu của ta trình diễn sinh động rõ ràng ngay trước mắt. Giọng nói, tiếng khóc, tiếng cốc chén rơi vỡ, tiếng cái bàn bị lật đổ.

Vong Ngôn hỏi vì sao, ta ngơ ngác nói theo, cũng hỏi, vì sao?

Giống như trước kia tựa vào vai Vong Ngôn xem kịch đèn chiếu, bóng hình Vong Ngôn trên cửa sổ thoáng chao đảo, mà Tuyên Tuyên cầm chùy thủ trong tay, cả người run rẩy, cuối cùng giơ cao, dùng sức đâm vào ngực Vong Ngôn.

“Xin lỗi, xin lỗi Vong Ngôn, Quỷ Y nói với thiếp chỉ cần lấy tim chàng làm thuốc dẫn, bệnh nhất định sẽ khỏi hẳn. Xin lỗi, thiếp có lỗi với chàng, nhưng đây là cơ hội cuối cùng của thiếp, thiếp không muốn chết như vậy! Thiếp không muốn!”

“Ta sẽ không để nàng chết, cho dù chết, cũng sẽ không để nàng phải chết một mình, ta đã đồng ý vĩnh viễn chăm sóc nàng...” Vong Ngôn ngã xuống, ta có thể tưởng tượng giờ phút này chàng đau đớn thảm hại co quắp trên đất thế nào.

“Nhưng chàng có biết mấy năm nay một mình thiếp nằm trên giường bệnh quằn quại đau đớn thế nào không, chàng lại cùng nữ nhân kia thành thân, ở bên nhau mỗi ngày, hưởng thụ ngọt ngào ấm áp dưới ánh mặt trời! Mỗi lần nghĩ như vậy, thiếp đều hận đến nỗi không thể thở nổi!”

“Ta cũng chỉ vì nàng thôi, ta ở bên Nguyệt Mê, ta còn tự tay giết cô ấy! Thậm chí còn giết con của mình!”

“Thiếp biết, thiếp đều biết... Vậy chàng giúp thiếp một lần được không Vong Ngôn! Thiếp không cần sống như một cái xác không hồn, thiếp không cần...”

Ta nghe thấy tiếng Tuyên Tuyên khóc, nghe thấy tiếng lưỡi dao Ngân Tỳ sắc bén cắt vào da thịt, tiếng xuyên qua xương ngực, nghe thấy Vong Ngôn như khóc như cười nói: “Tuyên Tuyên, kỳ thực nàng không cần phải làm như vậy, nàng chỉ cần nói với ta, cho dù tự tay móc tim ra giao cho nàng, ta cũng không chút do dự...”

Cửa bị đẩy ra, dưới ánh trăng, một nữ tử cả người đầy máu nghiêng nghiêng ngã ngã chạy vụt ra ngoài, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay vụn vụn kỳ dị, mà trong tay nàng, cầm một trái tim đỏ tươi nóng hổi còn đang đập.

“Cuối cùng ta có thể nhìn thấy mặt trời rồi, cuối cùng ta có thể nhìn thấy mặt trời rồi...” Tuyên Tuyên vừa loạng choạng đi về phía trước vừa cười to, tiếng cười còn thê lương hơn khóc.

Ta nghĩ, ả phát điên rồi...

Chung quanh một lần nữa lại khôi phục sự tĩnh lặng, máu tươi từ trong phòng chảy ra ngoài hành lang, ta dẫm trên vết máu chậm rãi đi vào trong nhà, Vong Ngôn nằm bên cạnh cửa, trừng to đôi mắt trống rỗng vô hồn ngược lên nhìn, thân thể vì đau đớn mà không ngừng run rẩy.

Ta ngồi xồm xuống mím cười nhìn chàng: “Vong Ngôn, Vong Ngôn là thiếp đây, thiếp là Nguyệt Mê đây. Thiếp không chết nha, thiếp đã trở về rồi, thiếp đã nói rồi, thiếp muốn vĩnh viễn ở bên chàng. Thiếp chỉ thay đổi gương mặt mà thôi, chàng sẽ không vì thế mà ghét bỏ thiếp chứ, nếu chàng ghét, thiếp sẽ nhờ sư phụ Đan Tham đổi lại, hoặc là đổi một khuôn mặt đẹp hơn, được không? Tiếc là bảo bảo không còn nữa, không sao cả, sau này chúng ta có thể sinh một đứa khác, đúng không?”

Vong Ngôn như bị búa nện, cuối cùng hồi thần lại, nhìn ta không thể tin nổi. Ta không biết nét mặt của ta có phải cũng điên cuồng giống Tuyên Tuyên hay không, chỉ có thể dụi dàng vuốt ve mặt chàng, vỗ về chàng.

“Vong Ngôn, cuối cùng chàng cũng biết rồi? Bị người mình yêu thương nhất giết hại, thậm chí là moi trái tim còn đang đập ra, rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn?”

Ta vạch vạt áo ra, trên bờ ngực tuyết trắng có ba vết đao sâu hẹp dài, trông thật xấu xí đáng sợ.

“Vong Ngôn, sao chàng hạ thủ được hả? Chàng yêu nữ nhân kia như vậy, đối tốt với ả, không hề sai, chẳng lẽ thiếp yêu chàng, trao tất cả cho chàng là sai sao? Thiếp luôn nghĩ rốt cuộc thiếp có chỗ nào chưa đủ tốt, khiến chàng một chút do dự và lưu luyến đều không có. Những lời chàng nói với thiếp chàng đã quên rồi ư? Hay là tất cả tình yêu trên thế gian này cuối cùng đều chỉ là phản bội?”

Vong Ngôn run rẩy đôi môi kinh ngạc nhìn ta không nói nên lời, máu trên ngực chàng đã từ từ ngưng chảy. Ta nhạt Ngân Tỳ trên mặt đất nên, nghẹo đầu mở to hai mắt hỏi chàng.

“Chàng có biết đồ ăn thiếp nài cho chàng vì sao lại ngon như vậy không? Bởi vì Ngân Tỳ, đây là một thanh đao vĩnh viễn không cách nào lấy được mạng. Cho dù là thiếp chém bay đầu cá, hay là chặt đứt đầu gà! Cho

dù chặt thành từng khúc từng khúc, mỗi một phần đó, đều vẫn còn sống, tươi ngon nhất. Chàng nói xem, đồ ăn như vậy, có thể không ăn sao?”

Ta che miệng cười, nhìn trong mắt Vong Ngôn, thấy khuôn mặt dữ tợn của mình, tựa quý Dạ Xoa.

“Cho nên, cho dù là chàng đâm thủng ngực thiếp, hay là ả moi tim chàng, sẽ không chết, chúng ta đều không chết, miệng vết thương cũng không thể khép lại được!”

“Chàng xem, chàng vẫn là của ta, Vong Ngôn, không ai có thể cướp đi chàng. Thiếp không cần trái tim chàng, cho tới bây giờ nó chưa bao giờ thuộc về thiếp, bây giờ, thiếp chỉ muốn chàng ở bên cạnh thiếp vĩnh viễn...”

Ta ôm Vong Ngôn gào khóc, nước mắt hòa với máu từ từ chảy vào lỗ thủng trên ngực ta.

[1] Trong tiếng Hán, chữ "Phiến" (quạt) và "Tán" (tan) có cách đọc lẫn lộn là "shan" và "san" khá giống nhau.

[2] Trương Sưởng: Người thời Hán, làm quan tới chức Kinh Triệu Doãn dưới thời Hán Tuyên Đế, rất yêu thương vợ, ngày ngày đều vẽ mày cho vợ xong mới lên triều, bởi vậy trở thành điển cố, gọi là “Trương Sưởng họa mi”.

[3] Thập phương: Lời của Phật giáo chỉ đông, tây, nam, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc, trên, dưới.

[4] Trường tương tư thủ: Chắp tay bên nhau cho đến bạc đầu.

[5] Kịch đèn chiếu (bì ảnh kịch): Nhân vật cắt bằng da thú hoặc bìa, nghệ nhân vừa điều khiển các hình cắt vừa hát.

[6] Vi phú bất nhân: Làm giàu thì thường không có nhân đức.

[7] Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

[8] Hủy thi diệt tích: Hủy thi thể, xóa bỏ mọi dấu vết.